

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

San Garde collection

Vet. Scand. III B. 73

A. Jacobsen

Pauline Hatt

~~zum~~

Es mauligt Miunde
oue pudde Coirpin

Herrnare.

Fredrich 1tes Juli 1865.

6^a

Hakon Jarl,

Tragødie

af

Dehlenschläger.

K i o b e n h a v n .

Paa Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

G a l o n J a r l .

Tragedie i 5 Handlinger.

(1807.)

Personerne.

Olaf Trygvason, Konge i Dublin.
Hakon Blade-Jarl.
Erling, hans Son.
Thorer Klake, Riemand.
Carlsboveb, } Olafs Frænder.
Fostein, }
Einar Lambestialver, en ung Bueskytte.
Bergthor, Smed, Trøndernes Laugmand.
Gudrun, } hans Døttre.
Astrid, }
Orm, } deres Fastemand.
Thorvald, }
Thora fra Rimol.
Langbrand, Præst.
Auden, en gammel eensiet Mand.
Grib, Thoreris Træl.
Karker, }
Stein, } Jarlens Trælle.
Leif, }
Et Bud.
Inger, Thoras Pige.
Hadding, hendes Svend.
Præster, Kamper, Bønder, Trælle.

Første Handling.

Slade.

(En Plads med Træer udenfor Høfon Jarls Gaard, hvortil en Floi af Bygningen vender ud med aabne Binduer. Karfer og Grib sidde under et Træ, ved et Madfad og et Dlbager. Man hører Larm og Lystighed i Heisalen.)

Karfer.

Hør, hvor de støie! hvilken Lystighed!
Jeg hører Thorer Klafes Støst, din Herres;
Han taler om sin udenlandste Reise.

Grib.

Det gier han vel i. Det er værd at høre,
Hvor snildt han har omtustet sine Varer
Paa hver en nordist Kyst, i alle Stæder,
Dg faaet Guld og Sølv derfor i Mængde.
Et listigt klogtigt Hoved er min Husbond,
Han burde levet under Harald Graafeld.

Karfer.

Hvorfor just under ham?

Grib.

Det var en Konge,
Som hialp paa Riobmandskab og Landets Dykomst;
En Konge, som til Nytte for sit Land
Aflagde Purpurkaaben med dens Guld,
Dg ydmygt spøbte sig i Saarestind.

Karfer.

Dg derfor har man kaldt ham Harald Graafeld?

Grib.

Til evig Ære, ja naturligviis!

Karfer.

Men vogt Dig dog og roes ham ei for stærkt!

Nu raader Jarlen, og han lider ei,

At man for meget taler om en Anden.

Grib.

Tak for dit Raad, min snilde Ven!

Karfer.

Selv Tak!

Men Grib, fortæl mig ogsaa noget nu!

Man hører ingenting; her maae vi sidde

Dg kuffelure i vor Eensomhed.

Grib.

Ha! hvo der kunde nu gaae ind og sætte

Bed Bordet sig, og med ulænket Haand

Guldhornet gribe blandt de andre Frie!

Karfer.

Bevares! hvilke høist forvovne Ord.

Tag Du Dig vare! find Dig i din Skiebne!

Vi er nu eengang født i Trællestand.

Grib.

Dg dermed dyster Du din Siæl i Dvale?

Karfer.

Hvorfor ei det? - Det, som ei ændres kan,

Det faaer at blive som det er.

Grib.

Ja vist!

Karfer.

Hvad fattes os? Har vi ei bragt det vidt?

Dig lider Thorer Klake, Hakon mig.

Nu det forstaaer sig, jeg det bedre har

End Du; din Husbond er en Kiøbmand kun;

Min derimod er meer, han er en Jarl,

Dg fornemst Jarl i hele Norges Land,
 Har ferten Andre, der adlyde ham,
 Saa han er færdig ved at være Konge.
 Nu, er min Tilstand ikke god? Tilforn
 Jeg maatte kjøre Blougen, stange Hø,
 Dg sove mangen Nat i Faarestien;
 Nu har jeg bløde Klæder, herlig Mad,
 Lidt at bestille, Winterstuen luun,
 Faaer fielden Hug.

Grib.

Du fødtes til din Stand.

Karfer.

Det samme har min Herre Hakon sagt.
 Han ledte længe, før han fandt en Svend
 Som jeg. Han har sit eget Lune, seer Du!
 Han siger, som er sandt, en Træl maa lystre,
 Maa være tro, men uden Stolthed selv,
 Maa være stærk og værge for sin Herre.

Grib.

Kort, alt hvad man forlanger af en Hund.

Karfer.

Saasnart Jarl Hakon saae mig førstegang,
 Fandt han mig netop, som jeg burde være;
 Han saae min brede, lave Bænde, han
 Betragted mine korte, tykke Fingre,
 Min platte Næse, saae mit fatte Bæsen;
 Dg Alt var netop som han ønskte det.
 Nu er jeg daglig om ham; der er Faa,
 Der veed saa god Bæsteb, som jeg, om alting
 Hvad han forretter mellem Nar og Dag.

Grib.

Lie stille! Lys! Nu tale de igjen
 Om Olaf Trygvason derinde.

Karfer.

Hvo

Er dog den Olaf?

Grib.

Ha, en herlig Helt!

Har været Træl, som jeg; nu er han Svoger
Til Kongen i Dublin, ja Konge selv.

Karfer.

Er fød og baaren Træl?

Grib (sutter).

Født var han ei

Dertil, han var en Kongesøn.

Karfer.

Ja saa!

Saa er det ingen Sag at vorde Konge.

Grib.

Som Olaf blev det, var det ikke let;
Thi baaret under Moderhertet, var
Ham Skiæbnen allerede fiendelig findet.

Karfer.

De reise sig. Staa op! Der kommer Jarlen
Fra Daurebordet alt med sine Mænd.

(Hakon Jarl og hans Kæmper gaae over Skuepladsen.)

Grib.

En herlig gammel Helt er Hakon Jarl,
Han kneiser vældig, som en knudret Teg,
Høit over alt det lave Krat.

Karfer.

Nu gaaer han

Nok sin sædvanlige Spadseregang.
Nu maa jeg ind at rødde Bordene,
Maa have Dyfsigt med de andre Trælle.
Vil Du gaae med?

Grib.

Nei, jeg vil blive her,

Her i den store Høisal, som er hvælvet
Saavel for mig som for den bedste Helt.

(Gaaer ind imellem Træerne.)

Karker.

Stort skal det være! Snap Du efter Lusten,
Saa slikker jeg Tallerknerne. Lad Thor saa
Bedømme, hvo af os der var fornuftigst.

(Gaaer.)

En Dfferlund.

(I Baggrunden de tolv store Gubers Billede af udbugne Graastene; i Midten
Dvins. — Solen gaaer ned og oplyser dem med sine røde Straaler.)

Gudrun og Astrid komme ind i Lunden; den første med en Blomsterkrands.

Astrid.

Gudrun! hvor fører Du mig hen, min Søster?
Hvad vove vi? De høie Gubers Lund,
Hvor ingen uindviet Fod tør træde.

Gudrun.

O! Den som elsker trofast og oprigtigt,
Er viet ind; og det gjør Du som jeg.

Astrid.

Mit Hjerte banker. Søster! seer Du, seer Du
De store Guder, hvor de staae alvorligt
Dg skue strengt og truende herved?
Fortørn ei Guderne, min Søster! kom!

Gudrun.

Ei alle skue lige strengt herved;
Den høie Frigga smiler moderlig.
Dg seer Du hist den skionne, ranke Freia?
D blot ei moderlig, men elstovsfuld
Hun skuer venligt ned til sine Døttre.

Astrid.

Hun frydes ved din steldne Skionhed, Gudrun!
Dg veed, som hver en Norges Ugersvend,
At Du est Lunde=Sol.

Gudrun.

Min Astrid! gaa

Nu Du imidlertid kun hjem forud,
 Og lav vor Fader Nadveren tilrette.
 Han smedder paa Jarl Hakons Kongekrone;
 Men naar han har tilendebragt sit Arbeid,
 Da er han træt og hungrig, som den Bedste.
 Gak Du foran, jeg følger Dig, saasnart
 Jeg færdig faaet har min Blomsterkrands.

Astrid.

Forgieves Arbeid kun. Hvortil den Pynt?
 Din Drøm dog kommer ikke hjem i Aften,
 I Morgen er den visfen.

Gudrun.

Gaa kun først,

Og lad mig ene!

Astrid.

Nu, Du est forelsket,
 Og Hiertet søger Gensomhed. Naturligt!
 O see hvor Solen hist gaaer deiligt ned,
 Og titter med sit purpurrøde Skjær
 Ind i det sorte Krat. Saaledes skinner
 Den ene Lunde-Sol hen paa den anden.

(Hun gaar.)

Gudrun.

Nu er jeg ene. Evighellige Guder!
 Fortørnes ikke paa den bange Dø,
 Der, skøndt uskyldig, træder frygtfom ind
 I Eders hemmelige Skjggelund.
 O, skønne Freia! min Gudinde! min!
 Siig, tør jeg vove det? Her har jeg flettet
 En Krands af dine friske Blomster. Sødt,
 Som lyse Alfes, stode de og leged
 I Sommersolens Aftenrøde. Freia!
 Tilgiv din Dø, at hun med bange Fied
 Sig nærmer sig din høie Billedstøtte,

Dg at hun slynger lette Blomsterkrands
Om dine tunge Loffer.

(Hun stiger op paa Toden af Billedstøtten og sætter Krandsen paa Freyas Hoved.)

Hakon Jarl og Thorer Klake komme.

(Gudrun bliver staaende frygtfomstille paa Billedstøtten.)

Hakon.

Her er vi ene. Her i denne Lund
Indtræder ingen uden Odins Præster
Dg Hakon.

Thorer.

Edle Herre Jarl! Din Tillid
Gjør Thorer stolt.

Hakon.

Du altsaa troede, Thorer!
At hvad der blev fortalt ved Daurebord
Om Olaf Trygvason, var ganske nyt
I mine Dren?

Thorer.

Efter din Forundring
Dg din Opmærksomhed at dømme, fort
Hvis jeg skal troe, hvad mig dit Ansigt sagde,
Da var det Nyt.

Hakon.

Stol ikke paa mit Ansigt!
Mit Ansigt hører mig til, det maa lystre
Sin Herre. Derfor, hvad jeg tyktes,
Det tyktes jeg; det nødtes jeg at tykkes
I Sværmen. Her, min Ven, er vi alene;
Blid da: jeg kiendte Trygvason ret godt,
Hør Du i Dag opmærksom mig har gjort.

Thorer.

Det er heel rimeligt, at Seltens Ry
Har ogsaa naaet dit Dre, Herre Jarl!

Men, som mig synes, tager Du den Sag
Meer end almindelig høitidelig.

Hakon.

Kæf mig din Haand! Jeg veed at Du est tro.

Thorer.

Det veed Du, Herre! Al min Velsærd takker
Jeg Hakon for. Du gav mig Skibe, Du,
Og ingen Anden, var min Lykkes Skaber.

Hakon.

Du est af mine Folk, min gode Thorer!
Dig har jeg længtes efter; Du est snild
Til at udføre, hvad Du har besluttet;
Og kommer en uventet, voldsom Hindring,
Da est Du kæf, og bruger Sværd og Dre
Saa godt, som nys Du brugte din Forstand.
Saa bør det være.

Thorer.

Odin gav os Gyner

Af høistforstieelligt Slags; enhver maa bruges;
Man Cet ei bør forsonne for det Andet.

Hakon.

Hvad Menneket er skabt til, føler han,
Og medfødt Drift udvikler medfødt Kraft;
Han sætter det igiennem, som han kan,
Og anden Grund behøver ei hans Daad.

Thorer.

Du taler snildt, min vakkre Herre!

Hakon.

Jeg

Har altid følet Driften til at herste;
At styre Norges gamle Rige, var
Min høieste, min største Tanke.

Thorer.

Herre!

Den var Dig værdig; og hvad Du har ønsket,
Det har Du naaet.

Hakon.

Ei ganske, gode Ven!
Ei ganske! Næstendeels, men dog ei ganske.
End kalder Folket mig kun Hakon Jarl;
Til Jarlemagten er jeg født og baaren,
Dg den behøver ei at strides for.

Thorer.

Det kommer an paa Dig, naar selv Du vil,
Saa nævner Dig Enhver ved Kongenavn.

Hakon.

Jeg haaber selv, at mine stolte Normænd
Vil føle, det er Norge mere værdigt,
At styres af en Konning, end en Jarl.
Paa næste Thing, som nu jeg sammenstævner,
Jeg freidigt bære vil mit Dnsfe frem.
Den gamle tappre Kæmpe Bergthor Smed
Arbejder flittigt paa min Kongekrone;
Naar den er færdig, vorder Thinget sat.

Thorer.

Det gaar hvordan det vil, Du est dog Konge.

Hakon.

Dig rører ikkun Fordeel som en Kiøbmand;
Den ydre Glands bør heller ei foragtes,
Den har jeg kæmpet til med List og Magt.
En Møes Dmsavnelse var ei saa salig,
Som Kronens om den kongelige Tinding.
Fæst har jeg naaet mit Maal; men Dagen graaner,
Dg Matten bugner under Aftenduggen,
Som Givin Skaldaspilders Vise lyder.
Mit sorte Haar afbrydes hist og her
Af hvide Lokker. Ræk mig hid din Haand!
(Thorer rækker den, Hakon klemmer og siger derpaa nedslaaet)
Før klemte jeg, saa Blodet flux sprang ud
Af Neglerødderne, som Most af Frugt.
Sig mig oprigtig, følte Du mit Haandtryk?

Thorer.

En Mand bør aldrig ømmes ved et Haandtag,
Om det var nok saa strengt.

Hakon.

Mit var ei strengt,
Det vil Du bilde mig kun ind. Seer Du
Min Bænde, hvor den alt er giennempløiet
Af Rhyker?

Thorer.

Rhyker pryde jo en Mand.

Hakon.

Men Norges Mær kan ikke lide dem.
Kort sagt, min Ven, jeg ældes, jeg bli'er gammel,
Det mærker jeg; og derfor vil jeg nyde
Min Aftenstund; min Sol skal synke ned
I rolig og i herlig Burpurglands, —
Og vee den Sky, som vil fordunkle den.

Thorer.

Det saa, min Drot! men hvor er den?

Hakon.

I Vest,

Naturligviis! Just hvor den ei skal være.

Thorer.

Du mener Olaf i Dublin?

Hakon.

Han stammer

I lige Led fra Harald hin Haarfagre.
Min snilde Ven! Du kiender Norges Bønder:
Et herligt, trofast, tappert Kæmpfolk;
Men fuldt af Forbom dog og Dvertro.
Jeg vædder, at mit Værd; al min Bedrift
Forglemtes over Olafs Kongefødsel,
Isald det rygtedes, at han var til.

Thorer.

Det troer Du kun!

Hakon.

Troer? troer kun? Thorer Klake,
Jeg kender mine Folk. Og skulde nu
Den vilde Sværmer, denne Landsforræder
Bestige Thronen?

Thorer.

Landsforræder, Herre?

Hakon.

Ved Danevirke stod jeg med min Hær,
Og mine Mænd var Normænd. Vi drog ned
At hjælpe Harald Gormsøn. Olaf var
Paa Fiendens Side, hjalp en kristen Otto,
Der brændte Nordens Fæstning. — Landsforræder?
Det Ord mishager Dig? Og er da Den
Ei slig, som vorder sine Guder troløs?

Thorer.

Ei troløs. Trygvason har aldrig troet
Paa Nordens Guder.

Hakon.

Og en Gudsbespotter,
Han skulde sætte sig paa Norges Stol?

Thorer.

Hvo tænker sli en Tanke?

Hakon.

Jeg, min Ven!
Og Olaf maaskee med. Al Haralds Æt,
Naar han undtages, reent er røddet ud;
Min Jarleslægt er gammel, stor, som den;
Fra Arilds Tid var stedse Glade=Jarlen
Den Dægtigste næst Kongen, Kronen nærmest.
Nu var der Ingen meer! En Sværmer kun,
Som har fornægtet nordisk Sæd og Tro,
En fritløbt Træl, født i en Skov paa Reisen,
Da Faderen var død; midt i en Drik; —
Hvor saare let at vorde Kongesøn
Paa saadan Viis. Ved Balhals evige Guder,

Han skal ei hindre mig. I høie Aser!
 Bestorme skal han frækt ei Ebers Magt.
 Hærfader Odin! Stærke Alfathor!
 Og Freia!

(Han gaaer hen i Daggrunten mod hendes Blæksotte og bliver i det samme
 Gudrun vaer.)

Ha, hvad seer jeg? Hvad er dette.

Gudrun.

O ædle Herre Jarl! Tilgiv! tilgiv!
 Jeg plad forgaaer af Blussel og af Skræk.
 Jeg veed, det er forbudt at nærme sig
 De store Guders tause Helligdom.
 Tilgiv mig, ædle Herre!

Hakon (forundret).

Vene Mø!

Hvad gjør Du her i Lunden? Kom Du hid
 At lytte til min Tale? Jeg forfærdes!
 En Speider Du?

Gudrun.

Ved Freia, ved min Ustyld,
 Jeg har ei hørt et Ord. Og jeg var længst
 Nedsprunget alt, men Frygten for at falde,
 At røbe mig —

Hakon.

Hvad vilde Du da her?

Gudrun.

Åh, Nøden tvinger mig, at si det:
 Jeg er din Smeds, den gamle Bergthors Datter,
 Orm Lyrgias Fæstemø; og, Herre, derfor
 Jeg bundet har en Blomsterkrands til Freia,
 Og boved mig i Lunden. O, tilgiv!
 Jeg vilde smykke min Gudindes Isse.

Hakon.

Ha, lykkelige, skønne Sammenkomst!
 Du est den fagreste blandt Møer i Lunde,

Som derfor de forelskte Ungersvende
Har givet Navn af Lunde-Sol?

Gudrun.

Alt Herre,

Lad mig nu stige ned! Jeg lover helligt,
Alt aldrig meer jeg sætter her min Fod.

Hakon (til Thorer).

Bed Freia i Folkvangur, hun er stion.

Kom, vakre Slut, og lad mig hjælpe Dig!

(Han løfter hende paa sin Arm og bærer hende saaledes frem paa Stuepladsen.)

Let som en Fjær, og dug et frodigt Blomster.

Sig mig, mit Godt! hvad tykkes Dig vel om

Dit Sæde paa Jarl Hakons Kæmperarm?

Gudrun.

For Altting, ædle Herre! sæt mig ned,
Bænær ei dine Gunders Helligdom!

Hakon

(Sætter hende ned med et bange Blik til Guberne).

Bænære? Ha, hvor kan saa stion en Mund

Saa uforstandigt tale? Saa barnagtigt?

Ha, hvilke trinde, bløde, hvide Hænder!

(Kysser dem.)

Gudrun.

Bed Alt hvad helligt er, lad mig nu gaae!

Hakon

(Nyrer sin Arm om hendes Liv).

Dg Dig har gamle Pergthor listig gient?

Dg naar jeg vilde see Dig, var Du borte,

Var i Besøg — Thor veed det — hos din Møster

I Gudbrandsdalen?

Gudrun.

Hvad var der at see

Paa mig, en fattig Bondes Fæstemø?

Men han er nidkær, Herre! Hvis han kom? —

D slip mig!

Hakon.

Hvis han kom? Ha, hvilken Rædsel!

Jeg skulde bede selv mig flur til Giest
Til Eders Bryllup, og i Sandhed ei
Forglemme Brudegaven.

Gudrun.

Lad mig gaae!

Hakon.

Du slipper ei af Freias Granelund,
For Du har givet mig et Kys.

Gudrun.

O Guder!

Hakon.

O Guder? Hvad? Hvordan? Den stolte Hakon,
Snart Norges Konge, nægter Du et Kys?
Og skal han længe trygle?

Gudrun.

Jeg forgaaer.

(Han astringer hende et Kys. Hun sner.)

Hakon.

Du flygter Hind? Den gamle Biorn formaaer
Ei længer rast at gribe Dig i Flugten;
Men hi! men hi!

Thorer.

Jarl Hakon!

Hakon.

Hvilken Skionhed!

Saae Du de lange gule Haar, hvor de
Var slynget rigt i store Flætninger,
Med røde Baand? Saae Du den Arm? Hvor trind!
De blaae, de elskovsfulde Himmelleine?
Den fulde, hvide Barm, som trued med
At sprænge Selverlænken?

Thorer.

Kiære Herre!

Hakon.

O, hvad var Berglioths Skionhed, hvad er selv
Thora fra Rimols Skionhed imod denne?

Thorer.

Ved Odin, hun er ven. Men ædle Herre!
Glem ei hvorfor vi kom; og mindes vel:
Du havde Ting af større Vigtighed
Her at betroe din Tiener.

Hakon.

Vigtighed?

Fastfrosne Istap! Ulmer ingen Gnist
Af Elstovs Lue længer i dit Bryst?
Ha, føl da mit! det slaaer med Ungdoms Slag.
Dg hvorfor skulde jeg vel ønske mig
At vorde Herre til et udstrakt Land,
Hvis ei det var min Attraa, som min Ret,
At plukke Blomsten, hvor den vorte frem?

Thorer.

Men Olaf, kiære Herre!

Hakon.

Det er sandt!

Vel var det, at jeg strax blev hende vaer.
Hun svor, hun havde Intet hørt; jeg troer det,
Hun er uskyldig, svor det ved sin Uskyld.
Der komme Jostein og Carlshoved; dem
Har jeg kun ventet.

Jostein og Carlshoved komme.

Hakon (gaaer dem imøde).

Nu velkommen hid!

Her har jeg tre af mine bedste Venner.
Hvi kan jeg ikke række hver en Haand
Paa eengang?

Carlshoved.

Ædle Jarl, vor største Stolthed
Er, at Du har os kiær.

Hakon.

I vide begge

Hvad der har længe ligget mig paa Hjertet,
Dg hvi jeg kalder Eder hid i Cenrum.

Den snilde Thorer, som jeg kun har ventet,
 For at udrette flux mit Anslag, veed
 Det kun saa halvskiels. Nu saa hører mig:
 Mit Liv er svundet hen i Kamp og Varm,
 Og mange Stene, meget vildsomt Krat
 Først maatte giennembrydes, luges, røddes,
 For denne Gran var mægtig frem at styde
 Med Kraften, som Alfader skienkte den.
 I ere mine Venner, Eder kan
 Jeg tillidsfuld betroet mit Hjertes Hensigt.
 Mit Navn er agtet vidt og bredt i Nord,
 Jeg stridt mig har til Norges første Mand,
 Og kun min Fiende kan miskiende mig.
 Den svage Harald Graafeld og hans Brødre
 Fordærved Landet; uden Kraft og Styrke
 Var Ingen mægtig til at hævde sig
 Den Ret, som var ham medfødt; som en Leeg
 Af Trolde boltred de sig blandt hverandre,
 Sank saa for verelssidig Morderhaand.
 Kun Harald Graafeld var en Modstand. Jeg
 Tilstaaer det, jeg min List lod høde paa
 Den Lykke, som hans Fødsel skienkte ham.
 Med Danerkongens Broder, siger man,
 At jeg har handlet slet. — Og hvordan det?
 Den feige Rishmand, kied af Guld, fik Lyst
 Til dog engang at faae en Bart i Riget
 Fra Broderen, betroede sig til mig; —
 Jeg sveg hans nedrige Fortrolighed,
 Fik Harald Graafeld loffet did; og alt
 I Haab om Binding kun. Han, som Guldharald,
 Fortiente lidt at bære Kongekroner.
 Ved Liimfiord faldt de Begge; Galske blev
 Den fælleds Grav for sløv Begiærlighed,
 Og Harald Blaatand havde nu sit Rige
 Udeelt og ubeskaaret, og ved mig.
 At jeg har undsagt ham, da siden han

Forlangte Hylbing, Skat og Lydighed,
 Vil ingen Norges Mand bebreide mig.
 Mit hele Liv, især min sidste Daad
 Ved Hjøringsvaag, da Tomsborgs Vælde sank,
 Da Bue sprang fortvivlet over Bord,
 Med Armens Stump i Pengestrinets Hank,
 Har viist, at jeg besidder Kraft, som Snildhed.
 Nu daler Solen ned; en liden Stund
 Er af min Aftenrøde kun tilbage,
 Men den skal ei fordunkles. Trygvason
 Er blot tilovers af den gamle Stamme.
 Han sidder roligt, mener Du, i Bretland?
 Hvad siger Du, forsigtigsnilde Thorer,
 Naar jeg fortæller Dig, at han er her?

Thorer.

Her?

Carlshoved.

Her i Norge!

Jostein.

Olaf? Er det muligt?

Hakon.

Jeg maatte lee, da Du ved Daurebord
 Fortalte, Thorer! med en fløgtig Mine,
 Der tyded Rigtighed og Nyhed, om
 Din kongelige Ven hist i Dublin,
 Den fromme Olaf! Som om ikke længst
 Jeg havde haft et vaagent Die med ham.
 Da taug jeg; nu er Tiden til at tale.
 Saa viid: I Norges bragtes mig et Budskab
 Fra en af Snefferne, der Dag og Nat
 Bevogte Kysten: Olaf drager med
 En Flaade til Kong Baldemar i Rusland,
 Men har paa Veien lagt sig ind ved Møster,
 For at besøge, som han kalder det,
 Sit Fædreland.

Thorer.

Kong Olaf? Er det muligt?

Hakon.

Om nu han virkelig paa sværmerst Viis
 Er standset midt paa Veien, for at fylde
 Sin Lunge med et Par Drag Klippelust,
 Veed ikke jeg og vil ei vide det;
 Men Dette vil jeg vide, som Du indseer,
 Om under det uskyldige Besøg
 Ei Andet stikker. Jeg har Die med ham.
 Du est hans Gæstever; hvor høist naturligt,
 At Du besøger ham, naar Du erfarer
 Hans Ankomst. Vinden er fortræfflig, Thorer!
 I Morgen est Du der, naar Dagen gryer.
 Vil Du da nu bevise mig det Vensteb,
 At seile ned til ham? Og medens Du
 Fortæller ham, som Ven, hvad helst Du vil,
 Saa holder Du de andre Rhygter borte.

Thorer.

Hvad er din Hensigt, Herre?

Hakon.

Som jeg siger,

At vide Olafs Hensigt; overalt
 At komme ham til Livs. Du est en snild,
 En vittig Mand, vant til at omgaaes Folk;
 Hvor let for Dig at faae ham til at dvæle,
 Til flur jeg kommer did med mine Skibe.
 Han har jo selv en Flaade; Kraft mod Kraft,
 Det er paa gammel nordist Viis; mod dette
 Kan intet siges, mener jeg.

Carls hoved.

Slet intet.

Thorer.

Og hvormed skal jeg da forsinke ham?

Hakon.

Slaa paa de Strange, som han lytter til,
 Kvæd ham den Vise, som han gierne hører!
 Fortæl — hvordan, det veed Du bedst, min Thorer —
 At Norges Land er utilfreds med Hakon,
 At hist og her der mumles høit; at Bonden
 Paa flere Steder venter kun et Vink,
 En tapper Drot. — Faa ham i Landet op!
 Der møder jeg ham helst, jeg bliver gammel,
 Og kan ei taale Seen. Dvæler han
 Dog ei, men reiser, som han først var findet,
 Uagtet Kronen vinker ham fra Land;
 Saa er han ærlig, — jeg har gjort ham Uret, —
 Saa seiler han sin Sø, og jeg er rolig.

Thorer.

Du taler viseligt, min Jarl! Jeg lyder
 Dit Bud, udretter det saa godt som muligt.

Hakon.

For Intet skal Du ikke have tient mig,
 Min gode Ven!

Thorer.

Det veed jeg nok, min Herre!
 Jarl Hakon lønner altid kongeligt;
 Dog kiender Du min Trostaa —

Hakon (trokker hans Haand).

Bolde Thorer!

Carls hoved.

Kom Olaf, som kan være, for at hærge
 Paa Kysterne, saa finder strax han Modstand;
 Og kom han for at speide Landet ud,
 Saa falder plump han i sin egen Snare.

Hakon.

Vil I da følge med, som Olafs Brænder,
 For at stadfæste Thorer's Ord?

Jostein.

Han er
 Vor Frænde, men Du est vor Herre, Jarl!
 Vor Ven; og vort Bedrag kun prøve vil
 Kong Olafs Ustyld.

Thorer.

Ganske rigtig, Jostein!

Hakon (drager sit Sværd).

Saa sværger da paa denne blanke Olavind,
 I Odins, i de store Guders Lund,
 At I vil alle troligt staae mig bi.

Alle Tre.

Det sværge vi ved Odin, Thor og Freir!

(Odins Billedskotte styrter ned i Baggrunden.)

Jostein.

Ha, hvad var det?

Carlsbove.

As Odins Billed faldt!

Thorer.

Nedstyrtet dybt i Gruus.

Hakon

(fatter sig og gaaer hen til Stebet).

Den store Steen

Har længe havt en dyb, en aaben Revne.
 Kom, seer I, det er mørkt, men seer I, Bruddet
 Er gammelt; kun en liden Stump holdt fast,
 Som kunde briste ved den mindste Vind.
 Nu ikke meer for dennegang! I Aften
 Ved Bordet kan vi bedre tales ved.
 Gaaer nu, Enhver til Sit, og lad mig ene!
 Før Reisen samles vi ved Nadværen.

(Thorer, Carlsbove og Jostein gaae.)

Hakon

(staaer længe taus og betragter Bruddet).

Nei, det er ikke gammelt, det er nyt.
 Hærfader Odin! hvorfor faldt dit Billed?
 Var det af Mishag? Var det mig et Varsel?

Du ligger dybt i Gruus; med friske Blomster
 Staaer Freia smilende. Betyder det,
 At Sydens Elskov tvinger Nordens Kraft?
 Odin, forlad os ei, udryd en Fiende,
 Som hader, som bespottes kun din Magt!

(Han knæler.)

Jeg lover Dig et stort, et herligt Offer!
 Nioghalvfemsindstyve sorte Dvæg
 Og mine Fiender skal jeg slagte Dig
 I Medelhøus, ifald Du staffer mig
 Den gyldne, skønne, dyrefiobte Krone.
 Hlautbollerne skal ryge til din Priis;
 Med Leigner, dybt i Blodet, skal dit Høus
 Bestryges; Stolperne skal males røde
 Med lunkent Blod. Jeg selv vil støde Sværdet
 I Dlafs Bryst. Af Dovres faste Steen
 Skal atter reise sig din Billedstøtte —
 Den trodser Evigheden!

(Han reiser sig)

Mørket falder

Hen over Jorden med sit sorte Slør.

(Han staaer nogle Dieblikke i stille Betragtning, derpaa siger han:)

Jeg vil besøge Bergthor og min Krone.

(Gaar.)

Bergthors Gæse.

Bergthor kommer ind med en Krone og en Hammer i Haand.
 Grib med et Lys.

Bergthor.

Sæt Lyset der, og bring saa hid min Umbolt!
 Skiondt Dagen længes, er det mørkt i Aften,
 Og noget maa endnu der gøres færdigt.

Grib.

Hvad I forstaaer at bruge Hænderne!

Bergthor.

Ifald det er Dig kiært, som selv Du siger,
Saa kan Du gierne komme hid om Dagen,
Dg træde Blæsebælgen, hiælpe mig,
Saalænge som din Husbond er paa Glæde.

Grib.

Jeg har ei andet Arbeid, kiære Herre!
Dg Tiden falder tit mig grusomt lang.
At leve med de andre Trælle, kan
Kun lidet glæde mig; hvad anden Dmgang
Er der for mig? Thor sige Jer i Thrudvang,
At I foragter ei en staffels Træl.
Skal jeg nu træde Bælgen?

Bergthor.

Nei vist ikke.

Slip Bælgen, Dreng! Lad staae! Tag mig min Fjil.

Grib.

Hvor det gaaer flink fra Haanden.

Bergthor.

Flink fra Haanden?

Forstaaer Du Dig paa det? Du skulde seet,
Dengang jeg smedded i min Ungdoms Tid
Dværnbider til Kong Hakon Athelsteia,
Det gif! Det var et Sværd, der heed saagodt
I Stene, som i Riød. Men denne Krone
Blier langsomt færdig. — Dg dog altid tidsnok!

Grib.

Den er jo næsten færdig, Herre min!

Bergthor.

Nu snakker min Gaas! Disse Edelstene
Skal først indsættes.

(Gubrun kommer.)

Hvad? Min Datter Gubrun?

Hvi kommer Du saa hidseblæsende?

Gubrun.

Ik, kiære Fader! Hakon Jarl har seet mig.

Bergthor.

Hvor da?

Gudrun.

I Lunden.

Bergthor.

Har jeg ikke sagt:

Jeg vil ei vide noget af den Kenden
I Lunden, efter Urter, efter Blomster?
De rige Guder være takkede!

Nu blier Du gift, saa er jeg dog befriet
Fra den Besværlighed at passe paa Dig.

(Hamrer paa Kronen.)

Hør Dreng! det kan Du troe, jeg smedder heller
Ti Kroner, end jeg vogter tvende Døttre.
Det Malm er skrøbeligt at handle med!

Gudrun.

Åk Fader, jeg er bange for, at Jarlen
Strax kommer efter mig; hvad vil min Dorn
Da sige?

Bergthor.

Efter Dig? Min gode Jarl!

Der bliver Intet af! jeg kiender Dig.
Kom Giente! ned med Dig i Kielderen.

Gudrun.

Åk, skal jeg atter slutes inde der?

Bergthor.

Maaskee Du heller vilde slutes ind
I Hakons Arme?

Gudrun.

Baldur staae mig bi!

Bergthor.

Jeg kiender ham. Der er jo ingen Mand,
Som har i Fred og Ro for ham sin Hustru,
Sin Datter, Søster, Moder, Bedstemoder!
Ned med Dig, siger jeg, i Kielderen!
Jeg er ei rolig, før jeg har Dig vel

Der under Laas og Luffe. Vil Du gaae!
Hvor er din Søster?

Gudrun.

Astrid dækker Bordet.

Bergthor.

Det kan jeg selv; men Eders Ære vogte,
Det kan knap Laas og Tern mod Hakon Jarl.
Afsted! Afsted! I Morgen sender jeg
Ter bort; Dig til din Orm, til Thorvald hende.
Saa maae de tage Skade selv for Hiemgiæld,
Ifalb I komme Noget til fra den Tid.

(De gaae.)

Grib

(betragter med stille Forundring Kronen, som ligger paa Ambolten).

Saaledes seer da Kronen ud! Saadan
Blier Kronen smeddret. Og naar den er færdig,
Da sætter Hakon Jarl den paa sit Hoved;
Saa sværger Folket, — og saa er han Konge.
Det er dog ret forunderligt.

(Tager den i sin Haand.)

Hvor den

Er blank; den er af drevet ægte Guld.
Dg tung! hvormange Bund monstroe den veier?
Mon den kan passe mig?

(Sætter den paa sit Hoved.)

Den er for stor,

Dog kan jeg bære den, men ned den synker
I Nakken. Saa! Ja saadan gaaer det an. —
Saa let er ei en Krone, mærker jeg,
Som jeg har tænkt; den bøier fast min Nakke.

(Gaaer op og ned ad Gulvet.)

Nu er jeg Konge!

(Tager Filen.)

Her — mit Kongespir!

Dg hisset er min kongelige Høistol.

(Sætter sig paa Ambolten.)

Nu sidder jeg blandt mine Mænd paa Thinge.

Hakon Jarl er usformæret kommen ind under dette Dyrin, han holder sig i Baggrunden, og betragter opmærksom Grib.

Grib.

Det loves Eder, mine stolte Normænd!
 At Jeg skal vorde Jer en naadig Herre,
 Saafremt I faare mig til Eders Drot;
 Men hvis I med Opsætsighed og Trods
 Modstaae, hvad jeg med Billighed forlanger,
 Da faaer I Last og Skam. —

(Bliver Hakon vaer, og forstummer af Skrak.)

Hakon (rolig).

Det gaaer jo herligt.

Grib.

Ak, strenge Herre, harnes ei!

Hakon.

Du staaer

Paa Thronen, Dreng? Det bør en Konning aldrig.
 Om det saa stormer om ham rundtomkring,
 Og truer ham med Undergang og Død,
 Maa dog han sidde rolig med sit Spir.
 Et dristigt, kongeligt, et værdigt Blik —
 Saa lægger Stormen sig igien, og Himlen
 Er klar, og Solen skinner paa hans Guld.

Grib.

Ak, I har Ret! Jeg føler alt for vel,
 At jeg er ikke stabt til sig en Ære.

Bergthor kommer ind med et stort Negleknipe, som han putter i Lommen, da han seer Hakon.

Hakon.

God Aften, Gubbe!

Bergthor.

Hil Dig hid, min Jarl!

(Bliver Grib vaer, som sidder frygtsom og tør ikke røre sig.)

Hielp Baulund! hvad betyder dette her?

Hakon.

Han leger Ronge.

Bergthor (halv affides).

Det bli'er Brug i Landet.

Af med den! Est Du gal?

Hakon.

Jeg kom for tidlig,

Fik halv kun hørt, hvad der blev lovt paa Thinget.

Er det din Svend?

Bergthor.

Det er min Smededreng,

Og Thorer Klafes Træl.

Hakon.

Og til en Træl

Betroer Du Hakons Krone?

Bergthor.

Jeg fik Forfald,

Jeg maatte løbe lige fra mit Arbeid

Og lukke begge mine Døtre ned

I Kielderen; Imidlertid har Knægten

Sig understaaet —

Hakon.

Kiære, dine Døtre?

Bergthor.

Ja Herre! I har nylig seet den Ene,

Nu er hun bange, næsten ogsaa jeg,

At I faaer tiere Lyft til dette Syn;

Nu er hun under Laas og Luf! I Morgen

Jeg sender Bud til hendes Fæstemand,

Og holder Brylluppet, saasnart han kommer,

Saa maa han selv ta'e Vare paa sit Gods.

Hakon.

Ei, Fader Bergthor! hvad er det for Griller?

Veed Du, at Du fornærmer mig?

Bergthor.

Ei stille!

Det er jert ømme Sted, Herr Jarl! det veed I;

Lad os ei røre meer ved denne Byld.

Vil I nu prøve Kronen? Jeg har fundet
 En gammel Jernring, som blev gravet op
 I Offerhuset, hist i Medelhuus.
 Den gik i Arv fra Søn til Søn. Min Farfar
 Har derom smeddet Haldan Svartes Krone.
 Skiondt denne Ring er rusten, er den kostbar;
 Thi den er Kronens gamle Maal. Prøv nu!

Hakon

(tager Kronen paa, den falder ham ned over Dinene).

Bergthor.

Den er for stor! Naar I den sætter paa,
 Da fortner det for Diet.

Hakon (vred).

Skaldepande!

Gav jeg Dig ei mit Maal? hvor har Du det?

Bergthor.

Thor veed det! Det er kommen bort. — Jeg tænkte,
 Du skulde være Haldans Krone voren.

Hakon.

Ha, Bergthor! Bergthor! Du est gammel, Du
 Est snild og kunsterfaren, ærlig, diærv;
 Jeg skaaner Dig, men misbrug ei min Godhed!
 Jeg giver Dig end tvende Dage; Vee Dig,
 Hvis Kronen ei da passer Hakons Hoved.

(Gaaer.)

Bergthor

(seer efter ham stolt og rørt).

Hvad vil Du gjøre mig? Mit Haar er hvidt,
 Tre, fire Timer har jeg end tilbage, —
 Dem vil Du røve mig? Og mener dog
 At feigt jeg skulde stjalve for din Brede?
 Nei! falde før skal Bergthor i sit Sværd,
 Før om igien han smedder Norges Krone.
 Den bæere Kronen, som er Kronen voren.

(Gaaer.)

Anden Handling.

Den Møster.

Skov og Fjeld. I Baggrunden Havet.

Olaf, Tangbrand og Kæmper komme fra Stranden, fulgte af Thorer
Alake, Jostein og Carlshoved.

Olaf.

Nu Thorer! Ha, det kalder jeg et Venstabs,
Et Landsmandsstykke! Seiler hid om Natten
For end at træffe mig. Du havde Net,
Jeg havde været borte, var Du kommen
En Time senere; thi Vinden braser
Med gunstig Flugt fra Land; den vendte sig
Bed Midnat. Men hvor fik Du vide, Thorer,
At jeg var her?

Thorer

Lilsældigviis, min Herre!

Fortaltes det igaar mig af en Skipper
Bed Jarlens Bord. Du vinder alle Gierter,
Bed Giestfrihed og Mildhed, Konning Olaf!
Jeg mindes end din Godhed i Dublin,
Dengang mit Skib var blevet læt i Stormen.
Natten var sjon og klar og Vinden god;

Jeg var uværdig til din Godhed, Herre!
 Hvis ikke jeg var ilet hid, at hilse
 Dig paa den norske Grund. Da Binden vendtes,
 Da var det ei vor Krydsning, som fortrød mig,
 Men Tanken, at maaskee den samme Bind,
 Som fierned os, drev Dig igien fra Kysten.

Dlaf.

Farl Hakon har dog Intet derimod,
 At jeg besøger kort mit Fædreland?
 Mit eget Skib kun ligger her i Fiorden,
 De andre krydse midlertid paa Dybet.
 Jeg forudsaae en, skiondt ugrundet, Frygt,
 Og vilde hindre hver en mulig Tvivl.
 Men hvo er disse Mænd?

I hører.

Du favner, Herre,

Din egen Slægt: Carlshoved hedder han,
 Og Iostein hin; Du hilser dine Fættre
 Paa Mødre-Side; de gif gjerne med,
 At favne deres ubekjendte Frænde.

Dlaf.

Min Slægt? O dobbelt mig da kjær, velkommen!

Iostein.

Vær hilset Dlaf!

Dlaf.

Dlaf? jeg kan høre,
 Du est en ægte Døl, Du taler L'et
 Saa fyldigt ud. Af jeg formaaer det ei,
 Jeg var en lille Gut, da med min Moder
 Jeg maatte flygte fra mit Fædreland.
 Saa regner I Jer da i Slægt med Astrid?

Carlshoved.

Din Moder Astrid var vor Fæster, Herre!
 Vor Fader hendes ældste Broder Halvdan.

Iostein.

Saa er det, Herre!

Olaf.

Altsaa Søstindbørn?

J ligner Astrid! Ja, det kan jeg see;
 Skjøndt tidligt alt jeg misted Moder min.
 Du Fostein har, som hun, et Hul i Kinden,
 Carlshoved arved hendes gule Lokker.

Carlshoved.

Det glæder os, at Du kan finde Lighed.

Olaf.

Nu, siger mig da, mine gode Venner!
 Hvordan staaer Hoven nu i Norges Land?
 Jeg drog, som I maaskee har hørt, fra Irland
 Til Rusland; Baldemar, min Fostersfader,
 Er død, og Landet i Urolighed.
 Ivan, hans Søn, min Ven, er christensindet.
 Jeg iler ham til Hjælp med Herrestjold,
 Med Raad og Daad, med Kæmper og med Præster.
 Jeg drog aften, — ei tænkte jeg paa Norge; —
 Men da jeg fiernt blev Klippens Graner vaer,
 Da svulmed mig mit Bryst; da blev jeg heel
 Forunderlig tilmode; det mig tyktes,
 Som om jeg pludselig igien erindred
 En længst forglemt og selsom Kæmpevis
 Fra mine Barndoms Dage. Taarer brændte
 Paa mine Kinder; Seilet slappedes,
 Som skulde føre Skibet bort; og Bimpen
 Udspændte som en Fugl sin røde Vinge,
 Ret som den vilde rive sig fra Masten,
 Og slagre hen i Land. Da blev det mig
 Umulighed at seile det forbi.
 Jeg vilde see den Søn, som kunde vende
 Sin Moder Ryggen kold, naar kærligt hun
 Udstrakte mod ham sine Moderarme.
 For at forhindre Mistvivl, lauder jeg
 Paa Overtakten af en liden D,
 Hvor Ingen boer, hvor nogle Søtere

Kun titte sparsomt frem bag Fjeldene.
 Men Noget vilde jeg om gamle Norge
 Dog gierne vide, før jeg reiser længer.
 Hvo veed, om mine Dine skuer atter
 Det kiære Fædreland. Thi sig mig, Thorer!
 Hvor staaer det? Godt og Vel?

Thorer.

Ja Herre! Norrig

Staaer endnu fast paa sine haarde Klipper;
 Det er en dygtig Grund, som rokker ei
 Saa let.

Dlaf.

Det troer jeg nok! Det troer jeg nok!
 Om saa det er den stæggevide Odin,
 Kan han dog med sit hele Kogleri
 Ei Oders Bierge bringe til at knage,
 Skiondt han har prøvet det i mange Tider.

Thorer.

Vel sandt, min Herre! Landet selv staaer fast,
 Og frodigt blander Birken sig med Granen,
 Mens Solen bryder sine varme Straaler
 Paa Klippens Væg og modner Dalens Korn.
 End frugtesløst, som altid hidindtil,
 Slaaer Bølgen imod Kystens Kampesjeld.
 Men, Herre! medens Bierg og Dale trives
 I fredelig og stille Rolighed,
 Indæder sig en stærk og voldsom Gift
 Dog daglig meer og meer i Landets Indvold.

Dlaf.

Hvad mener Du? Jarl Hakon sidder jo
 Heel rolig paa sin Stol i Throndelagen.

Thorer.

Saa har han siddet alt en Stund, min Herre!
 Men endelig har Norges Bønder fundet
 Det nedrigt at beherskes af en Jarl.

Dlaf.

Hvi give de ham ikke Kongenavn?

Ihorer.

Dg derom spørger Halsdan Svartes Æt?

Dlaf.

Hvad ændse Norges Bønder Halsdan Svarte?

Ihorer.

Meer end Du troer! Den bolde Norges Mand
Har altid havt en indgroet Kiærlighed
Til sin retmæssige, sin sande Konge.

Dlaf.

Dog styrer Glade-Farlen Riget alt
I atten Aar.

Ihorer.

Hvordan med List og Magt
Han kommen er til sliq Besiddelse,
Det veed I selv, saa godt som een af os.
Hvo nægter Hakon Jarl vel Tapperhed?
Hvo nægter ham Forstand og fielden Kløgt?
I veed hvorledes alle Sager stod;
Hvorledes Gunhilds Søner hærjed vildt,
Dg spildte, ved at vise daarlig Svaghed,
Den sidste Levning af al Ærefrygt.
Jarl Hakon overvandt dem kiækt i Strid.
Dertil det Venstak kom, som han forstod
At staffe sig i Danmark hos Kong Harald.
Naar man vil vinde Noget, maa man vide
Hvorledes Alting staaer, det vidste Hakon;
Dg efterhaanden, som en snedig Kiøbmand,
Der veed at vende Sagen til sin Fordeel,
Fik Jarlen Magten snart i sine Hænder.
Af Kampen kied forlangte Bonden No,
Saaledes sad han roligt i sit Sæde.
Hvad fuldeligt grundfæstet har hans Magt,
Var Jomsborgs Tog; da han til Norges Ære

Medflog en overgiven Ungdomsvælde,
Der forhen havde Norden fyldt med Skræk.

Da f.

Dg nu i Glandsen af sin Herlighed
Foragtes han?

Thorer.

Hvor høist naturligt, Herre!

Tilforn var Hakon klog, han vidste Klogskab
Var ene det, som sammenholdt hans Magt;
Nu blev hans Navn beundret overalt:
Iarl Hakon, hed det nu, det er en Helt!
Han Tomsborg fældet har ved Hjøringsvaag,
Hvad modstaaer ham? Hvad rokker vel hans Magt?
Af denne Roes, af sliig Berømmelse
Føst hovedsvimmel, glemte han sin Klogskab,
Forglemte han, at Bondens Kiærlighed
Er Thronens allerførste Hovedstøtte.
Han trodsed med sin Magt og meente, nu
Behøvedes ei meer Forsigtighed.
Hver Higen i sit Hierte gav han Løilen,
Dg hver en Lidenskab fik frit sit Spil.
Da var han ikke længer fredegod,
Men stolt og herstefyg; da æred han
Ei længer hver Mands Eiendom; men gjorde
Beständig mere Vold paa Bondens Ret,
Hans Guds, hans Odelstab; ja endnu værre:
Hans Viv, hans Døttre tog han til sin Gaard,
Dg lod dem gaae, som Dffre for sin Lyft.
Hvad skal jeg sige mere? Uformærkt
Begyndte Luen overalt at ulme.
Han frygted ikke for en fremmed Fiende,
Men mærked ei, at Fienden var i Landet,
At Kræften havde gnavet sig til Hiertet.
Nu lever han i daglige Skiærmsler,
Snart faldes fra ham hist, snart atter her;
Dg Norge venter kun med Længsel efter

En tapper Drot, af ægte Kongebyrd,
 For reent at styrte Hakon fra sit Sæde.

Dlaf.

Ha, Thorer! er det Sandhed, som Du taler?

Thorer.

Der stander Eders egen Slægt; lad den
 Stadfæste Jer mit Ord.

Dlaf.

Min snilde Jostein,

Hvor bliver Gullet af i dine Kinder?
 Du smiler ei. Saa fryder det Dig ei,
 At Norge kaster af sin Trællesænke?

Jostein (forvirret).

Jeg er for ung til at forstaae mig ret
 Paa Landets sande Fordeel, Herre! men
 Hvad Thorer siger, har sin Rigtighed.

Thorer.

Behøver jeg at sige Dig, Kong Dlaf!
 Hvordan jeg blev tilmode, da jeg hørte,
 Du draget var herhid? Da troede jeg,
 Du havde faaet Nys om Landets Tilstand.
 Og nytted Diebliffet; derimod,
 Nu Du har talt, erkiender jeg forbausset
 I Hændelsen et Vink fra Himlen selv.

Dlaf.

Ha, Thorer! Du har giort min Siæl urolig.

Thorer.

Som Frøet, naar det giærer under Jorden,
 For snart i Baarens Tid at skyde Spire.
 Du har dog ei forglemt fra hvem Du stammer?

Dlaf (i gode Tanter.)

Stig, er det ei fra Harald hin Haarfagre?

Thorer.

I lige Led, og det paa Sværdets Side.

Dlaf.

Hvis Moder Magnhilds Drøm var om et Træ.

Hun hviled nemlig i en Urtegaard,
 Dg tog en løvrig Dvift ud af sin Tasse;
 Men som hun holdt den i sin høire Haand,
 Var Dviften voren til en vældig Green,
 Hvis Ende peged ned mod Jordens Muld
 Dg fæsted Rødder; men den ranke Top
 Steg op mod Himlen, blev saa svarlig høi,
 At neppe hun den sine kunde meer.
 Dg Stammen selv var rund og saare tyk,
 Med imod Jorden var den rød som Blod,
 Men opad stær og glat og sommergrøn,
 Med hvide Dvifte, hvilke bredte sig
 Med mægtig Hvælving over hele Norge.
 Var det ei saa?

Thorer.

Saa siger Sagnet, Herre!

Dlaf.

Var det ei Harald med de fagre Haar,
 Der underligt om sine Loffer drømte?
 Hvorledes nogle hølged ned til Jorden,
 Endeel til Knæet, een til Skuldrene,
 Men nogle krused sig i spæde Krøller
 Om Heltens Linding?

Thorer.

Ganste rigtig, Herre!

Da spaaede vise Mænd i Norges Land:
 Det vidned om den store Kongeslægt,
 Der efter ham beherske skulde Norden.

Dlaf (staer taus henstunten).

Thorer.

Hvad nye Tanker vækkes i din Siæl?

Dlaf.

Hvad nye Tanker? Ingen nye Tanker,
 Kun fiære gamle Tanker, Ungdoms Drøm
 Dg Manddoms Forsæt.

Thorer.

Dig, din Fødsel værd.

Tilgiv mig, fiære Herre! men hvi har
Saa lidet giældende tilforn Du gjort
Din Fødselsret til Norges Kongstol?

Olaf.

Den stod for langt fra Gaanden, Thorer! den
Var alt besat, og andre Lanke dengang
Indtog mit Hierte. Sialens fromme No
Er mere værd end alle Jordens Throner.
Min Higen drev mig hidindtil mod Syd,
Til Steder, hvor den christne Tro blev lært;
Dog har ei Lykken derfor svigtet mig.
Alt andengang behersker jeg et Land.
I Benden bød mig Elstov lægge Septret,
I Irland gav mig Elstov det tilbage.
Men dog end aldrig i mit hele Liv,
Med al min Lumlen, og mit Dyhold, Thorer,
Blandt fremmed Folk, har jeg forglemmt min Fødsel,
Og at jeg var en Kongesøn fra Norge.
Tidt har naturligviis den Lanke vaft mig:
Grib Sværdet og forsvar din Fødselsret!
Men overalt jeg hørte, Norges Bønder
Var glade ved at styres af Jarl Hakon.
Hvad var min Magt? Der skal en vældig Hær
Til at bemestre sig et fremmed Land.
Og kunde jeg ei vorde Norges Konning, —
Dets blotte Holigheds-Forstyrer havde
Jeg ingen Lyft og Attraa til at vorde.

Thorer.

Men nu er det en ganske anden Sag!
Naar Trønderne først hører, at der lever
En Sonne-Sønne-Sønnesøn af Harald
Haarfager, da vil Intet hindre dem
I strax at giøre fælleds Sag med Dig,
Saa snart Du seiler ind i Trondhiems Fiord.

Om mit og dine Fættres Venfkab har
 Jeg vel ei nødvendig at forfikkre Dig;
 Men det kan jeg høitideligt forfikkre:
 Fleer Mænd af Magt i Landet ønske kun
 At vise Dig Hengivenhed og Venfkab.
 Lyft til at bringe Dig det gode Budfkab,
 Drev os dertil at feile hid inat.
 Hvis altsaa Du vil følge Venneraad,
 Saa drag ei ud paa fremmed Eventyr,
 Men følg din Skiæbnes og din Lykkes Vink!
 Den har ei vinket Dig herhid for Intet.

Dlaf

(efter et Dieblits Taushed).

Den Tidende har overrasket mig.
 Forlader mig et Dieblit, I Venner!
 Gist under Træet har man reist et Telt,
 Der qvæger, hviler Eder efter Reisen.
 Jeg kommer siden. Følger mine Kæmper!

(Thorer, Carlshoved og Jostein gaar med Dlafs Mænd. Dlaf og Tangbrand
 blive tilbage.)

Dlaf.

Nu Tangbrand, Du har staaet taus og stille?

Tangbrand.

Dg inderligt mig glædet ved din Lykke.
 Du vorder Konning til et herligt Land.

Dlaf.

Men over Hedninger, som spotte Gud.

Tangbrand.

Desstørre vil din Hæder, Herre! vorde,
 Naar Du har bragt dem paa den rette Bei.

Dlaf.

Ja, Tangbrand! ja, jeg følger Himlens Vink.
 Vel havde jeg besluttet først at drage
 Til Garderike.

Tangbrand.

Du har Intet lovet.

Løft var det Rygte kun, som drev Dig, Dlaf!

Vant til Bedrifter, kieded Dig din Ro;
 Du søgte Daad, som sømte sig en Christen;
 Der ulmed i din Barm en Heltelyst,
 Til at stadfæste Himlens Magt paa Jorden. —

Dlaf.

Og tænk Dig, Tangbrand! i mit Fædreland.

Tangbrand.

Som Norges Konning kan Du bedre hjælpe
 Ivan i Garderik, hvis det behøves.

Dlaf.

Det bør sig Hjælpen først vor Slægt og Venner.
 At christne Norge — store, skionne Tanke!

Tangbrand.

For Norge Garderike staaer tilbage.

Dlaf.

Men, Tangbrand! thi jeg stuler Intet for Dig —
 Ei blot af Fromhed glæder sig mit Hierte;
 Det spulmer ved den Udsigt, ved den Hæder
 At hævde sig sin Ret. Jeg fødtes til
 Den norste Krone; sig mig, er det syndigt,
 At Dlaf ønsker, hvad han fødtes til?

Tangbrand.

Saa vist Gud elsker Mennesket som Fader,
 Og under det enhver uskyldig Fryd, —
 Nei Dlaf! — nei! At nyde Livets Lyst,
 Naar fromt det nydes i Uskyldighed,
 Det er, at giennemskue Herrens Godhed.
 Held Den, som stedse seer i Livets Fryd
 Et Gienstik af den sjerne Herlighed!
 Held Dig, ifald det lykkes Dig som Hyrde
 At lede faderligt den christne Hiord.

Dlaf.

Forlad mig, fromme Fader! Ak forlad mig!
 Jeg trænger til at være nu alene

Tangbrand.

Christ styrke Dig, min ædle unge Helt!

(Gaacr.)

Olaf

(Kaster sig paa Ana med foldede Hænder).

Mit Hierte smelter ved den store Tanke.
 O hellige Christ! er jeg det svage Redskab,
 Som Du har kaaret, til at kæmpe for
 Din Herlighed paa Jorden? Fader, see
 Jeg stander i din Haand, din Villie stee!

- (Kæiser sig begejstret.)

Ja, ja! jeg føler det, jeg føler det!
 Min Arm er stærk, Kraft luer i mit Bryst.
 Ja, jeg skal være din Apostel, Herre!
 Med dette Sværd, Forløser! som er smeddet
 I Korsets Vignelse, med dette Sværd
 Skal jeg bestride hver den Frækheds Magt,
 Som tør modsætte sig din Herlighed.
 Og, som en Hyrde for sit elskte Flok,
 Skal Olaf styre den betroede Hiord.
 Hvor Odins Gudhuus mørkt og stummelt stod,
 Hvor ofte flød uskyldigt Hierteblod,
 Skal Røgelse, skal Myrrha nu kun ryge;
 Sin Afgud skal ei Hedning blodbefryge;
 Ei Raab af Dffret, ei de vilde Skrig
 Af Odins Gøder om de blege Liig!
 Uskyldig Harpeleeg og Sang skal tone,
 Med fromme Ryd mod Evighedens Throne.
 I hellig Andagt skal de samle sig,
 Og hist, Forklarede! kun skue Dig.
 Hver lav og jordist Tid skal da forglemmes,
 Med Giestebud skal Kirken ei bestømmes;
 Ikkun det tause store Giestebud
 Forkynde skal: Alt lever i sin Gud.
 Bort Had og Bold og Mord og vilde Leire!
 Uskyldighed og Kiærlighed skal feire!

(Gaacr.)

Glade.

Gienningang i Skoven.

Hakon Jarl kommer bevæbnet med Sværd, Skjold og Bue. Thora møder ham.

Hakon (stanser forlegen).

Hvad seer jeg her? Min Thora! Ioffer ogsaa
Det smukke Sommerveir Dig i det Grønne?

Thora.

Hvad Ioffer Dig? Ei Thora! Vilde Du
Besøge mig? Jeg seer, Du est bevæbnet.

Hakon.

Lil Orlog, Thora! Jeg staaer færdig at
Bestige Skibene med mine Mænd.
Vi gaae i Søen mod en næsviis Røver,
Som hærjer Kysten.

Thora.

Ha, for hvilken Lykke
Maa jeg da ikke takke Hændelsen!
Du seiler bort?

Hakon.

Jeg havde givet Karter,
Min Svend, Bested at bringe Dig.

Thora.

Din Træl.

Hakon.

Min Tid var knap, det var mig selv umuligt.

Thora.

O Hakon, Hakon!

Hakon.

Bliv mig ei med Livil!

Thora.

Du elsker mig ei meer.

Hakon.

Og var det saa,
Troer Du da vel, at din Bebreidelse

Var mægtig til at tænde Luen atter,
Hvis den var slukt?

Ihøra.

Dg saa behandles jeg?

Jeg, hvem Du elskte meer end Alt i Verden!
Eroløse! hvilke søde Smigersord
Opfandt din Tunge. Jeg var ene Den,
Som kunde gjøre Hakon Livet kiært,
Jeg var den Eneeste, som var istand til
At smelte Jernet i hans Kæmpebryst,
At vænne det til huld Bestandighed.
Ha, jeg Enfoldige! jeg troede Dig,
Forlod mit Huus og Hiem, og oversaae
Mit Rygte, fulgte Dig og gav mig hen —
Dg nu — Ha! jeg fortiener denne Skiændsel!

Hakon.

Hvad Skiændsel? Ihøra! Blandt de mange Fortrin
Dg Yndigheder, som jeg fandt hos Dig,
Var ogsaa den, at Du var fordomsfri.
Du taler om min Ubestandighed,
Dg gjør Dig skyldig i den samme Feil.
Hvor er dit før saa raske Blik paa Livet?
Du siger, at Du gav Dig hen til mig?
Du taler sandt; Du gjorde mig lykkelig.
Dg hvad saa meer? Var det en Ungersvend,
Af dem, hvis Hierter Mattens Maane smelter,
Der vandt din Elskov? Sagde Du ei selv,
Du elskte mig, fordi jeg var en Mand,
Dg mellem Mand den første, som Du kiendte?
Hvad er da Mandens Daad? Er Mandens Daad,
At sukke kiælent i den Elsktes Arm?
Du var en deilig Enke; paa din Gaard
Henrandt dit Liv kiedsommeligt og tomt; —
Hvad offred Du? Velbyrdig Norges Dvinde,
Selvstændig, riig, kan Du, ifald Du vil,
Foragte Rygterne, foragte Skvalder.

To Maaneder har vi tilsammen nydt
 Saa sødt som noget Bar i Freias Sal;
 Nu fængsler anden Gienstand Heltens Mand.
 Forvoorne Bønder vove hist og her
 At knurre, tale høit; man giester Landet
 Med Røverskibe. Det maa forekommes.
 Det bør sig Norges første Mand at tænke
 Paa Alt itide. I de første Dage
 Vil neppe vorde nogen ledig Time
 For Elstovs søde Spøg. Vær god, min Thora!
 Drag atter til din Gaard, din Eiendom,
 En liden Stund. Fraværelsen forstærker
 Den matte Kærlighed. Vi sees igien,
 Og dobbelt elstovsfuld er da din Sakon.

Thora.

Og dermed er det gjort, er det forbi!
 Og med den usle matte Strøm af Ord
 Er Thoras Trofskab, Kærlighed betalt?
 Jeg har fortient det; ja, ved Asa Røke,
 Jeg har fortient din lave Troløshed,
 Du siger: jeg er klog og snild? O ja,
 Saa snild jeg vistnok er, at klart jeg indseer:
 Den Tale var kun spildt, som vilde bringe
 Forsvunden Elstov i dit lunkne Hierte.
 Men at Du med saa flink og færdig Frækhed,
 (Erhvervet ved utallig Troløshed)
 Dig viser uden Skaansel, uden Blu,
 Selv uden al Betyrning for min Smerte, —
 Det knuser og det dræber mig.

(Hun græder.)

Sakon.

Ved Freia!

Du est mig kjær, min Thora! hvis det var
 Min Hensigt, som Du troer, at svige Dig,
 Da kom jeg ikke, har ei Dnsftet frem
 Med denne Koldighed, som Du miskiender.

Thora (orbragt).

Du lyver, Boler! ja, ved Syn! Du lyver.
 Du kalder Freia til dit Bidne? Ha,
 Sværg ei ved Freia! Freia vender bort
 Sit Ustyldsblif fra dine falske Lader.
 Skiorlevner! Har jeg kunnet elske Dig?
 Ja, jeg har elsket Dig, den Gæste,
 Som drog til Dig af sauddru Kiærlighed,
 Var Thora. Thi hvad rørte mig din Høihed?
 Min Slægt er gammel og berømt som din.
 Forvildet, som jeg var, jeg tænkte daarlig
 At bringe Fromhed, Keenhed i dit Hierte,
 Og Trofskab. Ddin! Naar var Løse troe?
 Men vel jeg hævnes; jeg har Brødre, Hakon!
 Og Frænder! bedre Kampens Mænd end Du.
 Ved Asa Ddin, de skal tugte Dig!

Hakon (med orbragt Kulde).

Du taber Veiret, Thora! Giv Dig Lid!

(Han kalder. Karfer kommer.)

Hvis Du har endnu mere at sige, see,
 Der staaer min Træl; fortæl Du Resten ham!
 Det sømmer sig Jarl Hakon ei at høre
 Paa matte Skjældsord af en opbragt Dvinde.

(Han gaaer.)

Thora.

Hvad vil Du, frække Træl?

Karfer.

Jeg? Skjældes ud,

Det hørte Du jo nok, min Herre hød.

Thora (saaer ham).

Forvorpne!

Karfer.

Ædle Frue, tag Dig vare!

Du støder dine Hænder paa min Ryg.

Thora (fatter sig).

Ha, Thora! Du fornædret Dig. Hvor blev
 Din Høihed og din Stolthed? Træl, forlad mig!

Karfer.

Det har min Husbond ei befalet mig.

Thora.

Hvad har han da befalet Dig?

Karfer

At der

Skal meldes Eder, ædle Frue: Karmen
Staaer færdig, for at fiøre Jer til Nimol.

Thora.

Det var da den Bæsteb, Du skulde bringe,
Hvortil din Herre selv ei havde Lid?
Godt, Karfer! godt; han er vor fælleds Herre.
Jeg lyder ham og reiser usfortøvet.

(Hun gaaer.)

Karfer

(kalder paa de andre Trælle. De komme).

Nu gif Fru Thora hjem, nu skal der flyttes.
Nu bærer Jer fornuftigt ad! Hun er
Lidt vred i Hovedet. Ifald I lade,
Som Noget gif itu, saa er det muligt,
At hun slaaer ogsaa Jer i Næs' og Mund.
Saa gif det mig; det krilled mig i Siælen.
Hun har to deiligbløde hvide Hænder;
Det kom mig for, som om hun havde trykt mig
I Næsen med en Silkepude.

Leif.

Ei!

Karfer.

Hun vilde gjerne blive længer, seer Du!
Det troer jeg nok, men det gaaer aldrig an.
De Andre heller ei maae være Stedbørn.
Imorges gif en Flok af vore Trælle
Til Lunde, hente Gudrun, Bergthors Datter;
Hun træder ind igien i Thoras Plads.

Leif.

Alt nu en Ny?

Karfer.

Alt nu? Man hører nok,
 At Du est ikke gammel her paa Glade,
 Thi ellers havde Du vist sagt: Først nu?
 To fulde Maaneder var Thora her;
 Det gaaer ei an, som selv Du kan begribe,
 Hvis det skal ordentlig gaae Landet rundt.

Leif.

Gaae Landet rundt?

Karfer (bevisende).

Ja det maa være, seer Du!

Vor Jarl, som har saa mange Ting i Hov'det,
 Og som maa passe paa vos allesammen,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 Og som maa passe paa vos allesammen,
 Og har saa mange Ting i Hov'det, seer Du!
 Ham kan man ei fortænke just deri,
 At han, som har saa mange Ting i Hov'det,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 At han —

Leif.

Ja jeg forstaaer Dig nok, for saavidt.

Karfer.

Desuden, sig Du mig, min gode Leif,
 Paa din Samvittighed, hvis Du var Jarl,
 Og kunde giøre, hvad Du fandt for godt,
 Om ei Du gjorde, hvad for godt Du fandt?

Leif.

Jo, hvad jeg fandt for godt, men ikke hvad
 Jeg fandt for slet.

Karfer.

Hielp Thor! for slet? for slet?

Man hører strax, at Du est nylig kommen,
 Og har ei hørt paa vise Herrers Tale.
 Thi ellers vidste Du, at sliq en Mand,
 Der har saa mange, mange Ting i Hov'det,

Dg som maa være stedse, hvor det kniber,
 Dg som maa passe paa vos allesammen,
 At han —

Leif.

Ja, Karfer, jeg forstaaer Dig nok.

Karfer

(fortrødelig over at blive afbrudt).

Saa lad mig høre da, hvad Du forstaaer?

Leif.

Du mener, at en saadan Gælt, som vaager
 Om Dagen over alle Landets Mænd,
 Om Natten seve maa hos Landets Qvinder.

Karfer.

Det giver jo naturlig sund Forstand.

(Te gaar.)

Einar Lambeskælver er under forrige Optrin kommen ind, og har sat sig
 paa Stubben af et Træ i Baggrunden, ser at giere sin Due istand; i det
 Trællene gaar, reiser han sig, og seer hen til den modsatte Side.

Hvo stander hist paa Veien der? Ved Thor,
 Det er Jarl Hakon; det er Hakon Jarl,
 Som kommer op igien fra Skibene.
 Nu skal jeg spille ham et Buds! Man siger,
 At ingenting kan giere ham forfærdet.

(Han lægger an og stöder ud af Scenen.)

Ha, ha! der stød jeg Busten af hans Hielm.

Hakon

(løber i Harmen mod Einar med opløstet Sværd, griber ham i Brystet, og siger):

Ha, fiøgte Stimand! flux bekiend, sliig frem:
 Hvad har man lovet Dig for Hakons Liv?

Einar (rolig).

Slet intet, Herre! Jeg behøver intet.

Jeg er ei heller Stimand, jeg er født
 Af ædel Byrd; Du kender mine Frænder.

Hakon.

Hvo est Du, Niding, og hvo er din Slægt?

Einar.

Min Fader hedder Manddom, Herre Jarl!
 I kender ham, det er en gammel Knark,
 Men rørig af sin Alder; Skiægget tykt,
 Og Armen stærk; han har alt længe boet
 Paa Norges Klipper.

Hakon.

Manddom, Niding? Dø!

Einar (holder hans Arm fast).

Laf være Guderne, som gav mig Kraft,
 At holde Hakons Arm tilbage! Det
 Var ellers ude med mig.

Hakon.

Hvilken runken

Seidkone laante Dig sin Herkraft,
 At holde denne Kæmpearms?

Einar.

Ja rigtig!

Min Moder, Herre! hun har lært mig det.
 Hun er en Her, som ganske ret Du siger;
 Deg er hun ikke runken, hun er rød
 Og hvid, som Mælk og Blod; hun hedder Sundhed,
 Og er, som Du, af gammel nordisk Met.

Hakon.

Nu skal Du døe!

Einar.

Det er for tidligt, Herre!

Jeg er kun lidet over tyve Vintre.
 Du kom til kort, min ædle Jarl, ifald
 Du dræbte Norges bedste Ungersvende.

Hakon.

Ha, Niding! vilde Du ei dræbe mig?

Einar.

Ved Odin og ved Norges Freia, nei.
Jeg vilde skyde Busten af din Hielm,
Dg intet andet.

Hakon.

Dg til Skive for
Din Dvelse Du vælger Hakons Hoved?

Einar.

Hans Hielmhuff, gode Herre! blot hans Hielmhuff.
Det mored mig at giøre Hakon ræd;
Man sagde, det var svart at strække Dig,
Dg derfor skød jeg Fiæren af din Kam.
Det Saar kan heles snart, det koster Dig,
Ifald det kommer høit, en Hanesvands.
Forresten, hvis Du holder i din Haand
En Sølvpenning, og jeg skyder den
Gi bort, og giør Dig ingen Fingerskade,
Saa maa Du kalde mig en Mareminde,
Ja hænge mig i første, bedste Træ.

Hakon.

Jeg troer Dig, Dreng! Dit Die lyver ei.
Hift henne sidder i den grønne Birk
En Blet i Barken, sort og liden; kan
Du træffe den, saa Pilen borer sig
I Bletten ind og sidder fast, saa vil
Jeg troe din Tale.

Einar (sigter og skyder).

Altsaa troer Du mig.

Hakon.

Du est en prægtig Skytte! Du skal være
Beständig om mig; vel, jeg træffer Dig!
Her Rygtet gaaer i Landet om en Svend,
Der roses som den bedste Bueskytte,
Dg jeg har stevnet ham hid til min Gaard;
Naar han nu kommer, skal han see, at vi
Har ogsaa Bueskytter her paa Glade.

Einar.

Lad ham kun komme! Jeg vil styde med ham.
Hvad kalder han sig?

Hakon.

Einar Lambestielver.

Einar.

Det hedder ogsaa jeg. Lad ham kun komme!
Jeg mærker, at jeg veier op mod ham
I alle Ting, om selv det er i Navnet.

Hakon.

Hvad? Du est Einar Lambestielver?

Einar.

Herre!

Den Ene. Bring mig flux nu til den Anden,
Saa skal vi nappes om den første Rang.

Hakon.

Ei ei, Du overgivne raffe Gut!
Saa est Du kommen nu til Hakons Hof?

(Tager ham under Haagen.)

Hvor ung og stærk og smuk! Hvor overmodig!
Nu, flige Evende just jeg onsker mig.
Saa har Du Lyft at tiene Hakon Jarl?

Einar.

Hvis jeg kan tiene Dig med eet og andet,
Da skal det glæde mig af ganske Hierte;
Men her er jo saa roligt nu i Norrig,
Som i en gammel Kærrings Krog lag Dvnen.

Hakon.

Ei overalt saa roligt, som Du tænker;
Jeg bruger stærke, trohengivne Mænd.
Endnu i Dag med mine Skibe gaaer jeg,
At dække den sydvestre Kyst af Landet,
Imod en fremmed, maastee farlig Fiende.
Vil, Einar, Du gaae med og spænde Buen
Til Hakons Forsvar og din egen Ære?

Einar.

Ja, Herre! gjerne. Hiælv mig Ihor i Thrudvang,
Hvad har Du der en deilig Bue, Jarl!
Indlagt med Guld og Sølv; min, som Du seer,
Er kun af Træ og seige Bjørnesener.

Hakon

(tager Buen af sin Skulder, og ræller ham den).

Tag denne Bue, Einar! og beheld den
Til Pant paa Hakons Venstrib!

Einar

(prover Strængens Stramhed).

Å! for veeg,
For veeg er Jarlens Bue. Herre! tag den
Igien! Den er for tung, den er for slap;
Min egen her er meget bedre.

Hakon.

Ha,

Du stolte Svend! Foragter Du min Gave?

Einar.

Jarl Hakon eier Noget, som ei Einar
Foragted, blev det budt ham.

Hakon.

Og hvad da?

Einar.

Du har en Datter, Jarl! en Rosenknup
Var ei saa deilig paa en Lillevand.
Dog derom kan vi altid siden tale.

- Hakon.

Saa troer Du —

Einar.

At jeg skal fortjene Berglioth.

Hakon.

Du sigter til et fiernt ophøiet Maal.

Einar.

Saa bør det sig en dygtig Bueskytte;

Min Pii indhenter fierne Maal, det veed Du;
Men Diets kælne Blik har ogsaa Pile.

Hakon.

Er Skytten stude?

Einar.

Det skal han sige Dig,
Naar han har dræbt en Flok af dine Fiender.
Til Stranden, Herre!

Hakon.

Est Du færdig alt?

Einar (saaer paa sit Hægger).

Jeg har mit Husgeraad paa Ryggen med mig.
Til Stranden, Herre! Hurtig!

Hakon.

Raste Out!

Jeg lider Dig, fast som Du var en Dvinde.

Einar.

Det var det sidste, som jeg vilde være!

(De gaar.)

Bondestue.

Orm sidder med sin Brud Gudrun everst ved Brudebordet; Bergthor
hos hende. Paa den anden Side Astrid med sin Fastemand Thorvald.
Flere Bondefolk.

Bergthor.

Saa, lystig Børn! Lad Hornene gaae rundt!
Dg sparer ikke Miøden, god og gammel.
Den Dag, jeg holdt mit Bryllup med Gundløde,
Da lagde selv jeg Tønden i min Kiøder,
Dg svor en Eed, at ei den skulde røres,
Før jeg fik holdt min ældste Datters Bryllup.
Dg hvad jeg svor, seer I, det har jeg holdt!
Jeg nyder Glæde paa min Gammelalder.

Er Bigen ikke snild, min gode Ven?
 Ni Maaneder hun yngre blev end Miøden;
 Det varede ikke længer, seer Du vel,
 Før min Gundløde stienkte mig en Datter.
 Jeg huffer end, da førstegang jeg saae Dig,
 Da blev jeg vred, jeg nærved havde kandt Dig,
 Jeg stienkte paa min Gundlød i sin Seng,
 Og raabte: Dvinde! Hvad er det for Streger?
 Hvad skal jeg med de Døttre? Skaf mig Senner,
 Som jeg kan lære Baakenleeg og Hærværk.
 Og dermed smed jeg Tesen ned i Buggen.

Orm.

Men Fa'er, med Tiden fik Du Bigen tiar.

Bergthor.

Da hun blev større, veed jeg ei, — hun krøb
 Omkring mig, vimsed om, og naar de Gienter
 Blier henved femten, sexten, sytten Aar,
 Saa maa man holde af dem, om man vil,
 Og om man ikke vil; man nødes til det.

Orm.

Ha, Gubben er i Aften ganske lystig.
 Nu Thorvald! lad dog Hornet atter fyldes!
 Der bliver ikke druffet ret i Lauget.

Thorvald.

Ei druffet Orm? Min Gut! hvor vil Du hen?
 Det er fast gaaet mig som Konning Fielnit,
 Der drukned i et Miødkar.

Bergthor.

Stille, Børn!

Hvad er det for en Larm derudenfor?

Thorvald.

Fleer Venner, flere Giester til dit Bryllup!

Stein og en Flok bevæbnede Trælle træde ind.

Thorvald.

Hvad vil I Svende? Hvad er Eders Grind?

Stein.

Vi er Jarl Hakons Trælle, vi er sendt
At melde Herrebud.

Orm.

Har Jarlen faaet
Et Nyss alt om, vi er forsamlet her,
Dg nytter denne Sammenkomst? saa tal
Kun frit! Vi stande rede til at høre.

Stein.

At I saa talrigt var forsamlet her,
Det just formoded' Jarlen ei, stændt vel
Han vidste, her blev feiret Pryllupsgilde.

Orm.

Hvad er da Eders Grund? Siig det frem!

Stein.

Nu fort og godt, vor Jarl har sendt os hid,
At hilse Dig med Venlighed, Orms Lyrgia!
Han kiender Dig, han veed, Du est en Mand,
Som er sin Overherre lydig, tro.
Vor Jarl har seet din Brud, hun har opflammet
Hans Siæl, ei leve kan han uden hende.
Han har en Tidlang kæmpet mod sin Attraa;
Men Tanken, at en Underfaat besidder
Hvad han forgiæves smægter, sukker for,
Er ham utaalelig. Han haaber derfor,
Du tilfredsstillte vil hans Hiertes Længsel,
Dg afstaae ham din Fæsteme.

Bergthor (reiser sig).

Hvordan?

Orm.

I komme for at røve mig min Brud?

Stein.

Ei for at røve, hvis Du, hvorom Jarlen
Ei tvivler, slipper hende med det Gode.
En feie Tid Du bare vente skal,

Saa sender venligst Gudrun han tilbage,
 Pedsaget af Foræringer og Guld.

Orm.

Dg sliĝt et Ord, forvorpne Træl! Du vover?
 Dg sliĝ en Fordring, sliĝt et Tilbud tør
 Jarl Hakon giøre frie og stolte Normænd?

Stein.

Heel mangen Brudgom, stolt og fri som Du,
 Har anseet Jarlens Tilbud for en Lykke.
 Vi haabed her at træffe Dig alene,
 Med nogle faa særdeles gode Venner.
 At dette Budskab kommer noget brat,
 Har tvende Grunde: først har Jarlen alt
 Sit Stib bestaget og er reist fra Glade;
 Desuden haster, Orm, Du med dit Bryllup;
 Det driver Jarlen, som Du kan begribe.
 Derfor han har udtryffelĝ beselet
 At vi skal bringe Gudrun til hans Gaard,
 Dg vogte hende, til han kommer hjem.
 Bedømme Jarlens Daad — hvo vover sliĝt?
 Dertil formaster ingen sig af os.
 Han er ophøiet over Alles Dadel.

(Almindelĝt Bulder.)

Bergthor.

Det gaaer forvidt. Afsted! Afsted paa Stand,
 Forvorpne Trælle!

Thorvald (griber et Driskehorn).

Hilser Eders Jarl,

Dg siger: Thorvald druffet har hans Gravel.

Flere Stemmer.

Bort, Hakons Trælle! Bort!

Stein (til de andre Trælle).

Til Vaaben, Svende!

Thorvald.

I vove tør Jer Afmagt at forsøge?

Alle.

Slaaer dem ihjel!

Bergthor.

Her har jeg smeddet mig
En Drehammer af det bedste Jern,
Dg hvor den rammer, styrte fire Trælle.
Stein.

Mod, Evende! Mod!

Bønderne.

Ned med den Dglessægt.

(Strid. Efter nogen Mobsstand flygte Hakons Trælle, Mændene forfølge dem.
Gudrun, som er falden i Usmagt, omringes af de fersamlede Qvinder, som
søge at bringe hende til sig selv igjen.)

Astrid.

Min Søster! elste Gudrun! kom til Live!
De flygted alt. Her er slet ingen mere.
Seer Du igiennem Vinduet hvor de flye?

(Mændene komme tilbage. Drm. som bliver sin Bruds Tilstand vaer, kaster
sig for hendes Fødder.)

Dr m.

Skaf Livet i min Brud! Hvi staae I der,
Dg klynke, Qvinder? Hvor er Eders Kunst?
Skaf mig min Brud igjen!

Thorvald.

Nu ved Hærfader

Paa Glibstiaf, her opløster jeg mit Sværd,
Med Trælleblod besudlet — ha, med Blodet
Af Hakons Venner. Jeg undsiger ham!
Ved Odin, Vil' og Bee! ved alt hvad helligt!
Jeg er ei rolig, før jeg klande kan
Hans Blod med Trællenes, og kraftigt hævne
Den Skiandsjel, som han tiltænkt har min Broder.

Bergthor.

Dg skiondt jeg alt er gammel, rynket, stiv,
Jeg sværger dog paa Hamrens røde Næb,
Alt hart jeg hævner sliq Forsmædelse.
Han vilde have sig en Krone hamret!

Ha, vi skal hamre ham! Jeg er den Ældste
Blandt Eder Brødre! jeg er Vigens Fader!
See der: der ligger hun, den stakkels Mo,
En falmet Blomst i hendes Veilers Arm.
Forsamler Eder om mig, Bondemand!
Dg sværger paa min store tunge Hammer,
Gakon den Ondes Fald.

Orm.

Gudrun! min Mo!

Du aabner Diet?

Alle Bønderne (paa Hammeren).
Gakon Jarl skal dge!

Credie Handling.

Den Møster.

Jostein. Carlshoved. Grib.

Grib.

Ja, som jeg siger Eder, kiære Herrer!
 Jarl Hakon er alt landet her paa Møster;
 Han ligger med sin Skibsflokk under De,
 I Fiorden, paa den anden Kant, bag Skoven.

Carlshoved.

Og har ei Olaf mødt, da ud han seiled
 At hente sine Skibe snelt i Havn?
 Besynderligt! thi om et Dieblif
 Kan vi dog vente Kongen her tilbage.

Grib.

Jarl Hakons Kløgt og Matten var ham gunstig.

Jostein.

Saa staaer den norske Drot vel færdig alt,
 At hilse Kongen grant, saafremt han prøver
 At gaae i Land? En stor og værdig Holm
 For denne store Tvekamp.

Grib.

Olaf har man
 Bestemt en Hilsen; men til denne Kamp

Behøves ingen stor og herlig De;
 En aaben Plads var plat ubrugelig,
 Vi trænge til en mørk og stummel Skov —
 Og den har vi jo her til begge Eider.

Carls hoved.

Forklar Dig tydeligt! Hvad mener Du?

Grib.

En hellig Styrelse fra Guderne
 Forvandlet har min Herres Løgn til Sandhed;
 Men denne Sandhed har naturligtviis
 Igien forandret hans og Jarlens Forsæt.

Jostein.

Forvovne Træl! hvor vover Du at tale
 Til os i dette Sprog?

Grib.

Det samme Sprog

Jeg haaber, I vil føre, naar I kiende
 Den rette Sammenhæng.

Carls hoved.

Tal usorblommet!

Grib.

Saa vider: Neppe var Jarl Hakon kommen
 Fra Glade, før en hurtig Fisterbaad
 Indhented ham, da seent han maatte frydse
 Ved Nerne. Den bragte ham det Budskab,
 At der var steet en Sammensværgelse
 Blandt Trondhiems Bønder, for en Piges Skyld,
 Som, efter Skik, han kaared til sin Frille.
 Af Vælden, hvormed Breden udbrod, saaes,
 At Gnisten ulmed havde længst i Afsen.
 Hvad var at giøre nu? I veed, at Jarlen
 Beslutter hurtigt; da han havde grundet
 En liden Stund, fandt han det mere vigtigt,
 At drage mod en vældig fiendtlig Drot,
 End mod en Bønderflok. Han meente, Seiren
 Forøge skulde brat hans Krigerhæder,

Og strække Bønderne. Men da han kom
 Paa Dybet ud og sendte Speidere,
 Da hørte han — og til sin store Sorg,
 At Olafs Flaade var langt mere stor,
 End Rygtet havde nævnet ham paa Glade.
 Hvad var at gjøre nu? Han søgte Møster;
 Her fandt han Thorer strax, sin høire Haand.
 Fortvivle, veed man, er ei Jarlens Sag;
 Hvis Gøt ei lykkes, maa det Andet prøves.
 Det Forslag, som min ædle Herre gjorde,
 Blev samtykt: „Nøden tvinger mig! det er
 De høie Guders Sag!“ Saa var hans Ord.
 Men sikkert ogsaa for sin egen Skyld,
 Han ønskte den ubudne Giest fra Halsen.
 Jarl Hakon var i Nød; blev det bekiendt,
 Som Sagen stod, at Trygvason var landet,
 Saa vilde Kiærlighed til Kongestammen,
 Og Had mod Jarlen, begge snelt foreent,
 Ham gjøre Faren endnu mere farlig.
 Hvad skete da? Han taug; lod sine Mænd
 Slaae deres Telte her; de kiende lidt
 Til Sagen kun; thi han har bildt dem ind
 Det er en Røver, som han krydser efter.

Tostein.

Dg hvad er hans Beslutning?

Grib.

Jeg har tidt

I mangen søvnløs Nat, med Graad i Diet,
 Uds purgt de høie Guder, paa mit Straa,
 Hvi dog de havde sat mit friske Liv
 I den foragtelige Trællestand?
 Tak være de alvise, rige Guder!
 Thi uden Dette, var først Thorer's Forsæt
 For seent opdaget; uden Dette svam
 Alt Olaf i sit ædle Kongeblood.

Fostein.

Spænd længer vor Forventning ei, men tal!

Grib.

Jeg hørte det; jeg var tilstede ved det.
 Jeg er hans Træl; en usfel, ringe Træl,
 Han følger ubemærket med, som Slæbet
 I Herrens Skarlagstind; hvad dølges ham?
 I denne Skov da, for at være fort,
 Skal Olaf loffes hen af Thorer Klæde,
 Huldt under Venstabs Skin — og myrdes der.
 Jarl Hakon venter i en Bondehytte
 Paa Thorer's Ankomst med det blege Hoved.
 Saa gaaer han op i Fastland. Rogaland
 Er huldt og tro, der samler han en Hær,
 Og splitter Irterne, saafremt de vove
 Paa Land at hævne deres Konges Død.

Fostein.

Det har Du hørt?

Grib.

Ja, ved den fromme Baldur,
 Saa sandt jeg er uskyldig, brødefri.

Fostein.

Dg dertil skulle vi ham række Haand?

Carls hoved.

Dg vi har hjulpet til en saadan Daad?

Fostein.

Ha, Grib! Jeg skammer mig, jeg rødmer for Dig.

Grib.

Det har slet ingen Ting at sige, Herre!
 Naar først man kommen er saavidt, at rigtigt
 Man skammer sig, saa har man meer ei nødig
 At skamme sig. Hvo havde vel formodet
 En saadan Handling af en saadan Helt?
 Jarl Hakons Dine lyne som en Guds,
 Dg byde blot med deres Blik; de hød —
 I lod! Hvor stort at være Hakons Kæmper,

At have den Bevidsthed i sin Barm:
 Vi hjalp den store Helt paa Kongestolen.
 Det drev Jer! Ikke sandt?

Jostein.

Medstødes skal han!

Carlshoved.

Saa vist, Kong Olaf er en ædel Helt,
 Og Astrids Søn: Jarl Hakon, Du skal blegne!

Grib.

Nu, Grunden, den er god, det kan jeg mærke.
 Men stille! Skibet nærmer sig alt Stranden.
 Hift lander Kongen. Seer I Snekken alt?
 Hvad nu skal see, maa snartlig see; saasnart*
 I træffer Olaf ene — siger Alt!
 Min Husbond er i Skoven med Jarl Hakon;
 Naar Olaf skynder sig med sine Kæmper,
 Da fanger han i Buret begge let.
 I hvordan end det gaaer, er Magten Olafs.
 Maassee skal Noget alt da være seet.
 Men stille! Hører I de skionne Toner
 Fra Skibet? Hører I den fromme Sang?
 At hvor det lyder deiligt over Vandet!
 Farvel, nu maa jeg ile til min Husbond
 I Skoven. Glemmer ei, hvad I har lovt!

(Han gaaer.)

Jostein.

Nei sikkert ei.

Carlshoved.

Nu standser Skibet. See

Nu stiger Kongen ud med sine Mænd
 Og Munkene. — Seer Du? Man rækker ham
 Det røde Banner med det hvide Kors.

Jostein.

Den røde Grund betyder Heltetmodet,
 Det Hvide Christendommens Fred og Ustyld.
 De nærme sig. Kom, lad os gaae tilside!

(De gaae.)

Kong Olaf træder frem med det store Banner i sin Haand, fulgt af sine
Mænd og Munkene. De sidste synge følgende Chor:

Cæli Deus sanctissime!
 Qui lucidas mundi plagas
 Candore pingis igneo,
 Augens decoro lumine;

Infunde nunc, Piissime!
 Donum perenni gratiæ;
 Fraudis novæ ne casibus
 Nos error alterat vetus.

Expelle noctem cordium!
 Absterge sordes mentium!
 Resolve culpæ vinculum!
 Everte moles criminum!

O tu, sole serenior,
 Et balsamo svavior,
 Veni, veni Rex optime!
 Pater immensæ gloriæ*!)

Olaf

(bærer sit Banner, og støder det fast ned i Jorden).

Her planter jeg det christne Banner dybt
 I Morges Grund. Igiennem Fjeldets Stene
 Det, som et Træ, skal styde stærkt sin Rod,

*) Ved Opførelsen bruges følgende danske Vers:

Forjages skal den dunkle Nat,
 O Himmel! af din Straale brat.
 Den sidste sorte Dæmringsfly
 Med Torden fra din Bue flye.

Opvarmes skal det kolde Nord,
 O Almagt! af dit Kraftens Ord.
 Din Helt Du skænkte Magtens Sværd,
 Han fælde Merkets Trolddomshær!

Og det skal blomstre frem og bære Frugter,
 Ja hyvfold qvægende livsalig Frugt!
 Med Kængsels, med Bodsærdighedens Laarer
 Dets Rødder vandes skal; og fromme Suf
 Skal komme helgende, som lune Vind,
 At modne Saften i det fulde Bæger.
 Som Fuglesang skal Menighedens Røst
 Til Himlen quiddre, fra den høie Hvalving,
 Og, som en gammel hundredaarig Steeneeg,
 Skal Træet brede sine stærke Grene
 Hen over Fædrelandet. I dets Ly
 Skal Venfæb, Kiærlighed og Fromhed boe,
 Og stirre, fra den moderlige Stamme,
 Med andagtsfulde Blik i Aftenrøden.
 Og i dets hellige, dets rene Vark
 Skal Norges Konger skiare deres Navne.
 Ustyldighedens Blomster, trindtomkring,
 Skal holde Vagt, som Himlens Englebørn,
 Og støde Nattens Spegelser tilbage.
 Forfærdet bort fra Christendommens Træ
 Skal Odin, med sit ene Trolddomsøie,
 Flye bort til Orknerne, til nøgne Fjeld,
 Og prøve der vanmægtige Forsøg
 Paa at erhverve sig den takte Magt.
 Der skal han hyle, som en saaret Ulv;
 Men Træets Blade skal som Englevinger
 Bortvifte Troldens græsskelige Glam;
 At ei de strække Landets fromme Søn,
 Der tillidsfuld trygt under Lovet blunder.

Choret.

Amen!

Olaf.

Tak, at I fromt bekræfte mine Løfter,
 I gode Brødre! Tak! O mindes I,
 Da Skibet nys drog Den Stord forki?
 Der Hakon Athelstein, min Formand sad,

Da han blev kaldet fra sit Giestebud
 Til Slaget, hvor han døde Heltedød.
 O Hakon, ædle Hakon! fromme Hakon!
 Athelsteins Fostre! Gode blide Frænde!
 Du visned, som en alfortidlig Blomst
 I Mattesfrosten, og din fromme Rod
 Var ikke mægtig nok, at trænge sig
 I Nordens stolthæardnaffet kolde Fjeld;
 Men Du har lagt den første Spire ned,
 Velsignet være Du derfor i Himlen!
 Der est Du sikkerlig; stienet ei Du mægted
 At kæmpe mod Bildfarelsen. De tvang Dig,
 At smage Hestelever; tvang din Læbe
 Der vilde klæbe sig til Bagtens Kalk,
 At røre deres Offerbollers Mand.
 Da var ei Liden kommen, ædle Hakon!
 Nu smiler Du fra Himlen ned til Olaf,
 Som træder fæk i dine fromme Spor.

Choret.

Amen!

Olaf.

Laf, Brødre! Laf! Og vender atter nu
 Tilbage, styrker Eder efter Reisen!
 Thi vore Baadsmænd har alt teltet Skibet,
 Og I har viet Landet ind med Sang.
 Nu fromme Brødre, gaaer med Himlens Fred!
 (Choret gaaer, Olaf bliver tilbage med sine Kæmper.)

Carlshoved og Fostein komme.

Olaf.

Nu, mine gode Frænder, snilde Brødre!
 Vil I vel staae mig bi, som ægte Venner?

Fostein.

Herr Konge!

Carlshoved.

Konning Olaf!

Olaf.

Nu hvad er der?

Jostein (Inøter).

Tag vore Hoveder!

Carls hoved (Iigesaa).

Ja tag dem, Herre!

Olaf.

Hvad vil det underlige Tilbud sige?

Jostein.

Vi har bedraget Dig!

Carls hoved.

Bedraget Dig!

Olaf.

Umuligt! Hvad? Bedraget mig? Hvordan?

Var alting Paasund? Har I loffet mig

I Jarlens Snare?

Carls hoved.

Spar din Frygt, min Herre!

Olaf.

Jeg frygter ei for Helved, endnu mindre

For Hakon Jarl. Stat op! hvortil den Knælen?

Kast Jer i Knæ for Gud, hvis I har syndet,

Dg stælver for Retsfærdighedens Arm.

Carls hoved.

Min ædle Herre! Thorer Klæde løi,

Men alt hvad han fortalte Dig var Sandhed.

Jostein.

Thi Hakons Tyranni har nylig gjort

Til Sandhed, hvad kun digtedes for Dig.

Olaf.

Saa Landet er i Oprør?

Carls hoved.

Herre, ja!

Olaf.

Dg Hakon?

Jostein.

Her.

Olaf.

Her?

Carls hoved.

Med en ringe Magt;

Ei nær saa kraftig som din egen, Herre!

Olaf.

Hvad vil han da?

Jostein.

Med Lumskhed prøve, hvad

Han havde haabet offentlig at kunne.

Thorer er en Forræder; han skal lokke

Dig hen i Skoven mellem mørke Graner,

Dg give Dig dit Banesaar.

Olaf.

Er Hakon

I Skoven? Kommer Thorer der alene?

Hvor stor er Jarlens Magt?

Jostein.

Ei stor som din.

Alting skal ske med allerførste Stilhed;

Thi Hakon frygter næsten meer, Kong Olaf!

For egne Kæmper, end for dine Helte.

De Norske maae ei vide, Du est her;

Det vilde bringe Saaret til at buldne.

Hakon sig stiuler i en Bondehytte;

I Skoven hist Du træffer Thorer Klake;

Dg for at være sikker i din Sag,

Lad alle dine Kæmper følge Dig!

Saa har Du Styrke nok mod Hakons Styrke.

Olaf.

Hvordan forstaaer jeg sliig forblommet Sag?

Dg hvad forvisser mig derom, at nu

J tale Sandhed, J som nylig har
Tilstaaet mig et slikt Forræderi?

Jostein.

Just at vi har tilstaaet det, beviser,
At vi har ingen Deel i denne Daad.
Jarl Hakon havde Lyst at kæmpe med Dig,
Han bad os følge Thorer Klake hid,
For at opholde Dig, til selv han kom.
At søge Kamp og Strid, er nordisk Sæd.
Han var vor Herre; Snildhed og Bedrag
Forstod at lokke listelig vor Ungdom.
Du er vor Slægt; men kun vi saae i Dig
Den store Hakons Roligheds Forstyrer;
Vi gif. Nu har sig Sagen midlertid
Forandret, og med den Jarl Hakons Forsæt.
Saasuart vi vidste det, fik Du det vide.
Med Løusheid havde vi Dig let forraadt.
Vort Paasund her, vor Tillid til en Niding
Fertiener Straf; jeg bed Dig nys mit Hoved —
Det kan Du tage, men mistænk mig ei!

Olaf.

Hvad skal jeg med dit Hoved, raske Svend?
Behold det selv! Du har det nødig; mig
Det vilde lidt kun nytte.

Carls hoved.

Edle Konge!

Jostein.

Saa tro mig paa mit Ord, og følg mig flur;
Hvis ei, drag bort igien paa dine Snekker. —
Men sniger sig ei Thorer hist med Grib,
Imellem Trærne?

Olaf.

Jeg øiner fiernt
Den anden Flok af mine Mænd. De lande.

Dem vil jeg underrette først, de skal
Omringe Stranden; om en liden Stund
Er Hakon fanget med sin hele Sværm.

(Til sine Mænd:)

Med dragne Sværd mig følger giennem Skoven!
Dg gjør Jer rede til en Løsejagt!

(De gaae.)

Thorer Klake og Grib komme hurtigt ind fra den anden Kant; den
Første med en Kury og en Daggert i Haand.

Thorer.

Der gif han. See! der gif han med sin Flok,
At hvile sig i Norges Sommergræs.
Stand, Olaf! skynd Dig ei saa stærkt! Den kommer,
Den lange Hvile, før Du venter den.
Nu Grib, forstaaer Du vel hvad jeg har sagt?

Grib.

Hvert Ord, min ædle Herre! saare vel.

Thorer.

Du løber til og støder Daggerten
I Brystet paa ham, mens han sidder hos mig.

Grib.

Vel, fiære Herre!

Thorer.

Naar han saa er død,
Afhugger Du hans Hoved, lægger det
I denne Kury og følger mig i Hast
Til Hytten, hvor Jarl Hakon venter os.
Saa giver han Dig Frihed Grib, og binder
En Glavind ved din Lænd.

Grib.

Vel, gode Herre!

Thorer.

Begrub den Ære, som Du nyder, Grib!
Tænk Dig, Du vorder Olafs Banemand;
Han, som vil styrte Guderne fra Valhal,
Ham dræber Du! Om nogle hundred Aar

I gamle Sagn man finde vil dit Navn,
Og læse: denne Daad har Grib fuldbragt!

Grib.

Jeg længes inderligt, min suilde Herre!
Alt længe har jeg ønsket mig en Daad,
Som kunde hæve mig fra Trællestanden.

Thorer.

Det veed jeg; og den faaer Du nu, min Grib!
Kom, seer Du denne skionne, sleekne Daggert?
Saa glimtende som Mattens Lys paa Vand.
Seer Du, hvor den er spids, hvor den er skarp?

Grib.

En herlig Kniv!

Thorer.

Det er ei nok med det;
Du seer kun halvt dens gode Egenskaber;
Thi — mærker Du i Staalet denne Rende,
Der løber ned med Odden?

Grib.

Ja, min Herre!

Thorer (smiler lumst).

Saa liden som den er, er den dog Veien
Til Helheim, Grib!

(Seer sig om.)

Her er dog Ingen?

Grib.

Nei!

Eletingen. Det var kun en fulden Ravn,
Som skreg paa Fjeldet hist.

Thorer.

Den striger efter
Sit Bytte, Grib! Thi seer Du denne Rende,
Som løber ned fra Hialtet? — Seer Du Hialtet
Er huult, — og denne Fiedez — Du forstaaer mig?

Grib.

Nei, Herre!

Thorer.

Det er sandt; saa skønne Sager,
Saa kunstige, dem kiender man kun lidt til
Her i det plumpe Nord. I Velsland har
Jeg paa min Reise kiøbt mig denne Dolk;
Jeg tænkte nemlig, som det er i Sandhed:
Hvo veed, hvortil vel den kan bruges?

Grib.

Rigtig!

Thorer.

Altsaa, min Grib, har Du ei ofte seet
En saaret Kæmpe, som med samt sit Saar
Er kommen sig igien og vorden karst?

Grib.

Heel ofte, Herre!

Thorer.

Men naar Daggertstødet
Skal være vist og sikkert, seer Du selv,
Hvor lidt man stole kan paa Armens Kraft.

Grib.

Jeg veed dog ei, — naar Armen kun er stærk.

Thorer.

Hvad stærk? Hvad er da menneskelig Styrke?
Men seer Du: denne Dolk er fyldt i Hialtet
Med en fortræfflig kostbar Saft, som flyder
I Saaret flux, som blander sig med Blodet,
Dg levrer det.

Grib.

Ha, nu forstaaer jeg — Gift!

Thorer.

Raab ei saa høit! Der har Du Dolken, Grib!
Bær Dig forsigtigt og fornuftigt ad!
Du est ei vant at bruge Vaaben.

Grib (vugger den i Haanden).

Herre!

Jeg saaer en fælson Lyst. Veed I hvortil?

Thorer.

Nei, Grib! Dit Die flammer. Nu hvortil?

Grib.

At støde den i Eders eget Bryst.

Thorer.

Grib, est Du rasende?

Grib.

Stat stille, Herre!

J kan jo nok begribe, det var Spøg.

Thorer.

Men saadant Spøg!

Grib.

J mener, for en Spøg

Var det for grovt?

Thorer.

Ja, Grib! det var for grovt,

Dg Tid har vi nu ikke til at spøge.

Grib.

Saa vil vi strax da gjøre det til Alvor.

Du striger atter, Ravn? Kom! Lag dit Bytte!

(Han støder ham Daggerten i Brystet.)

Thorer *(støter)*.

Troløse! Du har glennembort mit Hierte.

Grib.

Det er ei sandt. Hvad kalder Du dit Hierte?

Den kolde Røddflump i den venstre Side

Gi'er Du dog ikke dette Fædersnavn?

Den aldrig følte, hvordan skulde den

Da føle dette Stød? Umuligt, Thorer!

Thorer.

Førræder!

Grib.

Du har nævnt dit eget Navn.

Thorer.

Ha, det er sandt!

(doer.)

Grib.

Det skulde Du betænkt
En Kiende før. Nu er det alt for silde.

(Betragter ham.)

Der ligger han og svømmer i sit Blod.
Hvor er nu dine Ræsker og din Snildhed?
Kan Du ei finde paa et vittigt Indfald,
At stille Blodet med? Enfoldig taus,
Med Næsen op i Beiret, ligger han;
Og ei hans hele Livs Forslagenhed
Formaaer at hindre Veien ham til Nastrond.

Olaf. Carlshoved. Jostein. Folge.

Olaf

(til Grib, med draget Sværd).

Hvor er din Herre, Træl?

Grib (peger paa Liget).

Der ligger han.

Olaf.

Hvad? Thorer Klake svømmer i sit Blod?

Grib.

Han seiler ned af Elivagas Bølger
Til Helheim.

Olaf.

Hvo har dræbt ham?

Grib.

Høie Renge!

Han selv har dræbt sig med sit Nidingsværk.

Olaf.

Forkynd!

Grib.

Han vilde overtale mig
At støde denne Daggert i dit Bryst;
Thor veed hvorfor, han har formodentlig
Dog havt en Affky, for at myrde Dig
Med egne Hænder.

Olaf.

Nu? Og hvad saa meer?

Grib.

Jeg Dolken fik, forsynet vel med Gift;
 Jeg skulde støde den i Trygvason,
 Men jeg tog feil og stødte den i Thorer.
 Nu ligger han halsstarrig der paa Jorden,
 Og taler ei et Ord. Før løb hans Tunge,
 Med samt det lille sledste røde Die,
 Ustabdigt stottende, snart hist, snart her,
 Kun aldrig roligt, klækt. Nu seer det roligt;
 Men dumt og døstigt, som igiennem Horn.
 Ak Herre! neppe kan I troe, hver hurtigt
 Min Gusbond har omstiftet sin Natur.

Olaf.

Du ædle Træl!

Grib.

Hvis Thorer kunde tale,
 Da skulde han bekræfte Jer mit Ord:
 Han loved mig at vorde Hakons Mand,
 Fra Trældom fri at føre Stang og Skjold,
 At drikke Mied paa Bænk i Kongehallen,
 Hvis jeg udførte vel min Dont; men Herre,
 Det tyktes mig, som det var alt for dyrt,
 At købe Hakons Mied med Olafs Blod.

Olaf.

Hugprude Svend! Og vil Du heller da
 Vel kaldes Olafs Mand? Og vil Du trofast
 Bestandig stride for ham, som din Drot,
 Og sidde, til et Mærke paa hans Venstabs,
 Iblandt hans bedste Kæmper?

Grib (rørt).

Ak, nu smelter

Min Stolthed I med Vennesalighed.

Sligt bydes mig? Saa er da Timen kommen,

At jeg skal bryde mine Trællebaand?
 O jeg maa græde som et Barn. Tilgiv!

Dlaf.

Dig var jo lovet Frihed af din Jarl.

Grib.

At, hvilken Frihed! hvilken Frihed, Herre?
 Jeg skulde købe Kroppens usle Frihed,
 For Siælens; skulde miste Trælleværet,
 For virkelig at vorde til en Træl.

Dlaf.

Du christne Hedning, kom! ræk mig din Haand!
 Hvad hedder Du?

Grib.

Grib var mit Trælleværet.

Dlaf.

Saa kald Dig Grib, og lad en vældig Grib
 Med stærke Farver male paa dit Skjold,
 Som slaaer en Gadderflange ned til Jorden.

Grib.

Ha, jeg forstaaer Jer fuldvel: Gadderflangen
 Er Thorer Klæde. Odin! det var prægtigt!
 Ha, Dlaf! Du belønner kongeligt.

Dlaf.

Kald Odin ei! vanmægtig er hans Magt,
 Du seer hans Aand i hans Tilbedere.
 Hvor er nu Hakon?

Grib.

Hist i Skoven, Herre!

Stiult i en Bondehytte med sin Træl;
 Der venter han paa Thorer med Jert Hoved.
 Men jeg vil hugge Thorer's Hoved af,
 Og lægge det i Kurven, Herre Konge!
 Saa bringer Du Jarl Hakon Thorer's Hoved,
 Istedet for, han skulde bringe dit.

Olaf.

Nei, Grif! Nei! død er død. Gaaer, mine Mænd,
Dg jorder Thorer Klafes døde Legem.

Grif.

Bag Melderne ved Grøften!

Olaf.

Jorder ham

Bed Gyldebusten hist! at den kan strøe
Sit hvide sørgelige Blomster ned
Paa Graven. — Grif! ei maa Du være grim,
Ei hade maa Du efter Døden.

Grif.

Herre!

Stig mig kun, hvad der sømmer sig og bør sig,
Saa skal Du see, at jeg skal bedre mig.

Olaf.

Følg mig i Stilhed nu til Hakon Jarl!

Grif.

Saa maae vi denne Vei, min ædle Konge!

(De gaae.)

Et affides Sted i Skoven ved en Bondehytte.

Hakon Jarl. Karfer.

Hakon.

Har Du fuldbragt dit Vord, som jeg bød?

Karfer.

Ja, Herre Jarl! Jeg sagde dem paa Skibet,
At Du var gangen op i Birkelunden,
At trække Veiret bag de fiøle Grene,
Fordi det var for hedt paa salten Sø
I Middagsstunden; hvilket kommer af,
At Solen skinner ned med Glands paa Vandet,
Dg saa fra Vandet atter op igien.
Saa man har ondt at giøre; thi paa Søen

Din Thorer svømmer i sit eget Blod.
 Det var mig saare let at gribe Dig;
 At dræbe Dig var endnu mere let;
 Men jeg bekiender mig til Christi Lære,
 Foragter sliq uhæderlig Bedrift.
 Thi vælg imellem tvende Kaar: Bliv Jarl
 Paa Glade, som Du var, og sværg mig Trostak,
 Hvis ikke, fly! Hvor vi da sees igien,
 Det gælder blodigrøde Bander, Hakon!

Hakon (stolt og rolig).

Det Sidste vælger jeg, det Sidste, Olaf!
 Du kalder mig en Niding og en Træl?
 Det loffer høit et Smil paa mine Læber.
 Man hører, at Du est en Yngling, Olaf!
 Raadmundethed og Overmod er Det,
 Hvormed din Alder melder sig. See mig
 I Diet, Olaf, og betragt min Bander!
 Har Du hos Trælle fundet sliqe Bliif?
 Dg tykkes Dig, at Feighed og at Lumskhed
 Har smaalig furet denne Bandes Rynker?
 Jeg lod Dig lokke? Ja naturligviis;
 Jeg vidste, Du behøved blot et Vink,
 For strax at slagre did til Loffemaden;
 At i din stolte Siæl Du agted meer
 Dit Slægtstak med en udbød Kongeslagt,
 End Hakon Jarls hundrede Bedrifter;
 At kun Du lured paa en Leilighed,
 For at forstyrre Gubben i sin Sto.
 At denne Færd jeg ønsked overstaaet,
 So før jo heller, kan det undre Dig?
 At jeg bedrog en Sværmer, som foragter
 De høie Guder, kan det undre Dig?
 Dg kan det undre Dig, at jeg tillod
 Min Kæmpes Anslag, da en fiendtlig Skæbne
 Lod til at ville styrte — mig ei blot —
 Men Balhals Guder?

Olaf.

Hakon! mindes Du,
Erindrer Du vel, Hakon! at Du selv
Har været Christen og at Du blev døbt
Af Biskop Popo? at Du siden svog
Din Eed? Hvormangen Eed har Du vel sveget?

Hakon.

Forbandet kalder jeg det Dieblif,
Da, ført bag Lyset af den stedste Munk,
Jeg lod mig daare ved en ussel Kunst:
Han kunde bære Jernet gloende,
Naar Haanden først var overstrøget med
En Heresalve.

Olaf.

Stakkels, blinde Gubbe!
Jeg ynkes over dine sølvgraae Haar.

Hakon.

Ha, spar din Munk! Saa sem Du seer mig her,
Seer Du det sidste Glimt, den sidste Gnist
Af gammel nordisk Kraft og Heltelig; —
Den, Ungerføvend! den skal Du ikke slukke
Med dine sygelige Feberdrømme.
Jeg veed det nok, det er de Christnes Eed,
At ynke Folk, omvende dem, forbedre;
Vor Eed er den: dybt at foragte Jer!
At tænke paa Jer Undergang og Død,
Som Gudernes og Heltelivets Fiender.
Det Hakon gjør, og derudi bestaaer
Hans Nidingsfærd. Ved Odin og ved Thor!
Du skal ei slukke Norges Hesteild
Med dine fromme, vaade Drømmetaager.

Olaf.

Velan! Vi stilles ad for denne gang.
Vee Dig! naar næstegang vi atter sees.

Hakon.

Ja, vee mig! om jeg ikke knuser Dig.

Dlaf.

Himlen vil træffe Dig med sine Klammer!

Hakon.

Nei, Thor skal splintre Korset med sin Hammer!

(De gaar hver til sin Side.)

Fjerde Handling.

Glade.

Hakon Karl. Et Bud.

Hakon.

Forkynd dit Budskab, siig det uden Frygt
Og uden Forbeholdenbed! Hvor gaaer det?
Har Bondehæren samlet sig?

Budet.

Ja Herre!

Forbittrelsen har sammenstimlet dem.
Orm har paa fire Veie fra sin Gaard
Sendt Herors rundt omkring, og budt Enhver,
At han bevæbnet skulde drage hid,
Og faae Dig dræbt. Han sendte Bud til Halbor
Paa Skierdingstad, og han har atter sendt
Budstikken længer om. Med ham har Sigurd,
Den stionne Bryniolfs, sør din Frilles, Husbond,
Forenet sig, samt Alf og Skialm fra Rimold,
Der komme for at hævne deres Søster.
De føre Hæren an, med Orm og Halbor.
Den samler sig i Orkedalen.

Hakon.

Ha!

Jeg stoler paa min gode Kæmpefare.
Med faa, men vel bevæbnede, med fiække

Krigsvante Mænd adsplittes let igien
En sammenstimlet Bønderflok.

Budet.

Men, Herre!

Den er alt stor, foreges daglig meer;
Forbittrelsen har vel bevæbnet dem.

Hakon.

Med sieklifligt Mod, der svinder brat,
Saasnart Jarl Hakon kommer med sit Sværd.
Hvad meer? Er Olaf landet med sin Flaade?

Budet.

Ja, han er løbet ind i Trondhiems Fiord.

Hakon.

Hvad? Her i Fiorden? Uden Modstand? Har
Ei Erland, har min Søn da ikke mødt ham?

Budet.

Ik, Herre Jarl!

Hakon.

Hvi sukker Du? Saa tal!

Budet.

I Morges seiled Olaf ind i Fiorden,
Med fem stoldhængte, lange Krigerstibe,
Da var din Søn, din Erland, der med tre;
De andre laae i Vigen, dybest inde.
Der faldt en Taage; Erland mægted ei
I denne Skynding dem et Vink at give.
Først troede han at møde dine Snekker;
Men da de nærmed sig, da saae han vel,
Han havde taget feil, og vilde vende
Mod Landet; men det var for silde. Kongen
Foer med sit Følge hurtig ind i Fiorden.
Han tog din Søn for Dig, Herr Jarl! og hød
Roersfolkets Aarslaget at forstærke.
Da Erland og hans Mænd sig nærmed Landet,
Dg da hans Snekke løb paa Grund, da sprang
Med sine Kæmper flux han overbord.

Hvad skulde han udrette vel med tre
 Smaasnekker, uden synderlig Befolkning,
 Mod fem, der fyldtes af staalklædte Mænd?
 Han svømmed under Vandet og forsøgte
 Paa denne Viis igien at naae til Land.
 Men Olaf havde tabt ham ei af Sigte:
 Han saae den lyse Brynie, Kobberstioldet,
 Som overgif de Andres langt i Skjønked;
 Beständig troede han, at det var Dig,
 Og raabte: „Hakon! dennegang undgaaer
 Du Døden ei! Husk da vi taltes sidst!
 Da svor vi, at det giældte røde Bander.“
 Med disse Ord greb Kongen til en Roerpind —
 Og stød den hen — O Herre! staa mig for
 At sige meer, og staa Dig for at høre!

Hakon.

Tal! Tal! han stød Roerpinden af sin Haand —

Budet.

Og traf din Søn dermed i Lindingen,
 Saa Hovedstallen kraft og Hiernen vælted
 I Havet.

Hakon (stuler sin Smerte).

Har Du meer at sige?

Budet.

Olaf

Fortørntes over, at han ei traf Dig.
 Hans Kæmper dræbte mange Mænd; Endeel
 Gav han dog Fred; af dem erfared han,
 Hvor Bondehæren staaer, og hvordan den
 Er findet mod Dig.

Hakon.

Har Du meer at sige?

Budet.

Nei, Herre Jarl!

Hakon.

Saa gaa!

(Budet gaaer.)

Og Du blev vred,
 Fordi Du ikke traf mig, Olaf? Ha!
 Du aldrig havde kunnet træffe bedre.
 Ham traf Du ei; min Erland traf Du ei;
 Ham Agir tog i vennefulde Favn,
 Og haved ham, den sagre Ungersvend,
 Til Valhal. Men hans Fader har Du truffet,
 Dybt har Du truffet Hakon i sit Hierte.
 O! Erland! Erland! O min Sen! min Søn! —
 Bevæget, Hakon? Taarer paa din Kind?
 Ha, det er længe siden. Hakon Jarl,
 Du bliver gammel, græder som en Qvinde.
 Han var mig kjær, han var min Alders Haab,
 Thi Erik stormer om paa egen Haand;
 Jeg saae alt længst i ham min Eftermand.
 Hvor er I alle svundne, mine Drømme?

(Han grubler et Dieblit, derpaa siger han forfærdet:)

Det gaaer tilbage! — Ha, det gaaer tilbage!
 Hvorledes? Hvilke Taager sig om Valhal?
 Blev Odins gyldne Stol i Hlidstiaf rusten?
 Har den alt tabt sin Straale? Grenne Frigga,
 Est Du alt visnet, som en Birk i Høst?
 Stial atter Løse dine Frugter, Odun?
 Hvor er din Hammer, Thor? Hvor Afathyr!
 Din stærke drabelige venstre Haand?
 Stig, høie Skare, har Du hyllet Dig
 I Mulm, og fulgt til Hel den fromme Balbur? —
 Op, Hakon Jarl! Op, gamle norske Kæmpe!
 De kalde Dig en Hedning? Hædersnavn!
 Ja vel en Hedning, Hakon! thi Du strider
 For Hedenold. Til Vaaben og til Seir!
 Tilgiver Hakon, evigbellige Guder!
 Alt han Valhalla glemt har over sig;
 I høre det! I høre det: Fra nu af
 Er dette Liv for evig offret Eder.
 Den skionne Drøm, at Aftensolen skulde

Forgyldte denne Linding, før den sank,
 Er dunstet hen; en Storm har hævet sig
 Med Rust og Slud; den hyller Solen ind,
 Og inden Himlen vorder atter blaa,
 Medblinke Stierneerne paa Hakons Høi.
 Man tog min Søn, min Erland; Erling har
 Jeg vel tilbage. — Men hvor kan jeg troe,
 At denne spæde Spire skulde trodse
 Banfredens Magt? — Saa være det da svoret
 Ved, Odin, ved din Krones Edelstene,
 De blanke Stierner; Auktbor, ved din Vogn,
 Som vender ned sin lyse Stang hver Midnat:
 Fra nu af lever jeg for Valhals Guder.
 Hvis Stolthed rev mig hen; tilgiv mig da,
 Du skionne Saga! Du fortrylled mig;
 Og var det Mishag, Odin, med min Daad,
 Som fik Dig til at rynke Heltepanden,
 Da kræv et Offer! kræv, hvad helst Du vil,
 Og Du skal faae dit Krav!

Stein kommer med et Guldhorn.

Hakon.

Hvad bringer Du?

Stein.

Et Bytte fra din Fiende, Herre Jarl!
 Du veed at Olaf havde sendt endeel
 Muurmestere til Land, for, nær ved Stranden,
 I Skoven op at bygge ham ved Fiorden
 Et Huus, - et, som de kalde det, en Kirke
 For deres nye Guder. Du befol,
 Som billigt, strax en Flok af dine Mænd
 At gaae derhen og hindre denne Daad.
 Det skete som Du led. Men før vi kom,
 Fandt Olafs Svende, ved at grave dybt
 I Jorden, dette Horn. Det have vi
 Frataget dem, Herr Jarl! og bringe Dig.

Hakon.

Vel Stein! Og bringe flere det end Du?

Stein.

Vi er en Flok.

Hakon.

Saa skal I vel bevartes

I Borgestuen. Hver skal have sig

Saa stort et Horn med Mied, som dette her.

Stein.

Det skal vi tømme paa din Sundhed, Herre!

(Gaacr.)

Hakon.

Et herligt gammelt Offerhorn af Guld,

Af drevet Guld; et sieldent gammelt Horn.

Paa denne Plads stod uidentvilt tilforn

Et Gudehuus for alle Valhals Aser.

Der skulde Du nu bygge dine Kirker,

Og dine skumle Munkeceller, Olaf?

Ret, mine Mænd! at I fordrev dem; ret,

Af I tilvandt mig denne gamle Skat,

Saa skøn, som herlig. — Der er skrevet Runer

Om Hornets Rand. Lad see, hvad er der skrevet?

(Læser:)

Brøster for din Brøde,

Bonde, din Lykke;

Gaf til høie Guder,

Giv dem det Bedste!

(Hakon staaer længe trussen og forbauset, derpaa gientager han Verset langsomt og med Vægt.)

— Giv dem det Bedste! —

Det vil I altsaa, Burs og Beres Vern?

Det Bedste vil I, saa vil I formildes?

Ha, jeg forstaaer dit Vink, Du høie Skuld!

Jeg seer Dig hyllet i de hvide Lin,

Du sidder under Aften Ogdrasil;

Dybt stirrer Du i Urdurs Kilde. Siig,

Er Vandet rødt, forlanger Vølgen Blod? —

Det Bedste! Hvad er da det Bedste vel?
 Min Erland faldt; alt fik I jo det Bedste! —
 Men det har Hakon ei frivillig offret;
 Og selv han Eder give skal det Bedste;
 For at gienvinde sig den svundne Lykke,
 Der brast ham for hans Brøde; thi han glemte
 Jo Valhal over sig. — Giv dem det Bedste! —
 Jeg har endnu en suild, en lille Gut,
 Med gule Haar, med Dine klaae som Gimle,
 Usthyldig som den klare Morgenstjerne,
 Men rask og vælig, som en Buk paa Fjeldet,
 Af Hakons Manddomsblod den sidste Draabe; —
 Ham giælder det dog ei? Du lyse Freia!
 Du kræver dog ei, hvad Du selv har givet?

(Grunter.)

De høie Guder kræve to Slags Offer:
 Get for at hævede deres Pragt og Herstab,
 Da falder Dvæg, da falde slagne Fiender,
 Da hvirvle Glædesflammerne fra Jorden,
 Og Odin smiler paa sin Kongestol;
 Det andet Offer ryger til Forsoning,
 Dets Lue dæmper ifkun Valhals Brede,
 Da bløder Hjertet medens Offret bløder,
 Det steer i Stilhed uden Sang og Klang,
 Det er til Straf, det bringer Guderne
 Til Misfandhed, naar de har vendt os Ryggen.

(Betragter Hornet.)

Her staaer det roligt gravet ind i Guldet
 Med tydelige Træk: Giv dem det Bedste!
 Og hvorfor bragtes det mig netop nu,
 I Diebliffet, da jeg svor Valfader
 At virke kun for ham? I Diebliffet,
 Da jeg tilstod — Fy Hakon, ingen Svaghed!
 Thorgierdur Horgabrud! Du gridste Skioldmø,
 Som følger Kæmperne til Striden, paa
 Den hvide Ganger, med et Klæde, farvet

I lunfent Blod, om dine brede Skuldre,
 Med Dødens Glavind i din stærke Haand;
 Dit Die gløder blodigt efter Rov,
 Du strækker ud din Haand, — din Daggert blinker —
 Vel, Hakon lyder! Hakon skælver ei.

(Han gaaer.)

Skov.

Tangbrand. Grif.

Tangbrand.

Vel at jeg finder Dig, min Grif! Hvor er
 Kong Olaf? Hvad vil dette Væsen sige?
 Hvor er han henne med den gamle Mand?

Grif.

De gaae bestandig end i Skeven sammen,
 De tale snart om Et og snart om Andet.
 Sær ubelader sig den Gamle tidt,
 Paa en uthdelig forblommet Viis,
 Om Olafs Færd.

Tangbrand.

Seg var der ei, hvad har
 Da Gubben sagt, og hvordan er han kommen?

Grif.

Vi sad just ved vort Vindseastensgilde,
 Særdeles muntre trindt om Egebord,
 Kong Olaf selv var overgivet opremt;
 Da treen en Gubbe langsomt ind i Hallen.
 Get Die har han kun; han satte sig
 Ved Døren; men Kong Olaf, som er giestfri
 Og vennesæl, bad ham, at nærme sig
 Og satte sig hos ham. Derpaa begyndte
 De To at tale flogt og længe sammen.
 Den Gamle vidste god Bessed om Alt,

Hvad der er skeet i Landet rundtomkring,
 Han gantedes, men paa en egen Maade,
 Som plad ud ei var efter Olafs Sind.
 Han sagde: Som jeg mærker, helligholder
 Man her Forvirrelsernes Fæst! I mindes
 Den Aften, da de fromme Brødre hver
 Gik Lyft at snakke paa sin egen Viis,
 I Munden paa hinanden. Troer Du, Olaf!
 At de fra den Tid har forstaaet hverandre?
 Til sidst blev det den gamle Mand for lummert
 I Salen, og da Sommernatten var
 Saa luun og sval, bad han Kong Olaf gaae
 En Vandring med ham giennem Skoven. Kongen
 Gav efter for hans Ven. Jeg fulgte dem
 Bestandig i en Afstand. Ak, Hr. Bispe!
 I kan ei troe, hvorvidt de vandred om.
 Den Gamle førte Kongen stundom hen
 Paa Fjeldkanten, pegte med sin Finger
 Ud over Landet, mens han talde. — Maanen
 Nedskinte klar. Det var ret underligt!
 Thi naar man stued' begge noget horte,
 Saae Gubken ud, svøbt i sin sorte Finmut,
 Fast som en Trold. Jeg ønske vilde, Kongen
 Dog endelig engang gif hiem tilsæns;
 Thi det er silde, Natteduggen falder.

Langbrand.

Hvor er han? Bring mig strax til Kongen, Grif!
 Forlængst gif Solen alt bag Havet ned;
 I Morgen, naar den stiger, smiler den
 Med helligt Blik paa Pindjes Sommerfest,
 Og end er Aftenmessen ikke slungen.
 Hvorledes skal jeg dog forstaae min Olaf?
 Saaledes før han aldrig pleied svigte
 Sin fromme Pligt. Kom, lad os søge Kongen!

(De gaae.)

Olaf kommer vandrende ind fra den anden Side med **Auden**. Denne har en sort Kappe paa og en Hætte over Hovedet.

Auden.

Ja, jeg forstaaer Dig nok, min Ungersvend!
 Den stienne Sang i disse hvalte Kirker,
 Den smeltede Dig Hjertet og dit Blif
 Henreves af de smukke Billeder.
 Du troede vist, det maatte være Sandhed,
 Alt hvad Du følte; hvad Du dengang følte,
 Skal hele Norges Land nu føle med,
 Hvis ikke, — smage Kraften af dit Sværd.
 Er det ei saa?

Olaf.

Du est en sølvgraa Gubbe,
 Som længst er stivnet i sin gamle Tro;
 Jeg Dig fortænker ei deri, at Du
 Kun kalder min Bedrift Bildfarelse.

Auden.

Du siger, jeg er stivnet i min Tro?
 Det er et godt, et saare heldigt Udtryk.
 Og sig mig, Olaf, hvad Du mener kun
 At jeg skal være; kunde der ei siges
 Om Alt, at det var ligesaa? Thi Tro
 Kan dog vel ikke kaldes andet, end
 En egen synderlig Tilbøielighed,
 En Drift, som hæver Kraften i vor Siæl
 Mod Livets Dødhav, det Ulynlige;
 En Drift, som er forskiellig, efter Væsnet,
 Den virker paa; forskiellig efter Liden,
 Den virker i; forskiellig som Naturen. —
 Saaledes stræbe disse Graner, Olaf!
 Og dette bratte Fjeld. Den klække Viis,
 At hæve Natterne saa høit i Veiret,
 Er, saa at sige, deres Tro. Du seer,
 De har den samme Tro tilfældes; thi,

Som Du begriber, er det ei for Intet,
 At overalt, saavidt dit Die rækker,
 Dg overseer det stolte Norden, Alt
 Bær' Præget af een Mand, et eget Væsen.
 I Sydens Dal — der er det anderledes!
 Der flades ud de stive smækkre Løv,
 Til runde bløde Blade; Stammen kneiser
 Gi længer der med ranke Stud fra Jord;
 Den bukker sig i fromme Krumninger,
 Mørkt under Hvalvingen; omtrent saadan
 Som dine Munke, naar de holde Messe.

Diaf.

Forunderlige Gubbe!

Auden.

Hvor nu Himlen

Er altid blaa, hvor Solen daler rød
 Hvor Aften, hvor den vellystfulde Kund
 Indbyder kun til Elskov og til Sang,
 Der vaagner Strængelegens, Sangens Kunst;
 Man river Farver, for at efterligne
 Den smukke Straaleglands og Blomstervrimmel;
 Dg Kiærlighed, som lefler overalt,
 Bli'er Præget, som sig trykker paa det Hele.
 Hvor derimod Naturen, mere streng,
 Frembyder flere Steen end Blomster; hvor
 Det tykke Sneelag hyller Aaret halvt
 I sine hvide Lagen; men hvor ogsaa
 De haarde Sener stramme sig bestandig
 Med mere Styrke; hvor det blier en Dyd,
 Naturen lærer, at undvære; fiækt
 Dg tappert at forsvare den kun sparsomt
 Tildeelte Lod; — der toner ingen Sang,
 Der morer ingen smukke Billeder;
 Men i de lange Vinternætter aabner
 Sig Sjælen taus med høie Manddoms-Lanker;
 Der voxer frem den indre Blomst, og luffer

Sig som en Rose trindtom Dvindens Hierte,
 Som dristig Tanke=Lilie springer den
 Fra Mandens Hoved. Ei paa glatte Bræt,
 Med snart forsvundne, skyggeblandte Farver; —
 Af Fjeldet selv, det uforgiængelige,
 Sig reise Guderne fra Jordens Skjød,
 Og skue roligt og med stolte Blik
 Ud over Dalen. Den medfødt Kraft
 Bl'et drevet af en medfødt Trang, til mandigt
 At øve sig. Da triner Kraft mod Kraft;
 Og Tapperhed og Manddom vorder Bræget
 I Nord, som hist i Syden kælen Omhed.

Dlaf.

Forunderligt!

Auden.

Naar nu en Ungerfvend,
 Af Hændelsen først drevet ned mod Syd,
 Tilbage kom og bragte med en Kurv fuld
 Af velste spæde Blomster, og fik Lyft til
 At plante dem i Norges Klipperister;
 Naar Granen og naar Birken overalt
 Stod ham i Veien; og han fældte rast
 De gamle store Skove; staaente der
 Selv ei den vældigste, den største Stamme,
 Paa det hans Roser skulde have Plads
 At vore; — Dlaf! hvis Du saae hans Daad.
 Hvad vilde Du vel kalde ham?

Dlaf.

Viig fra mig!

Auden.

En Helt! Ei sandt? En Kæmpe for den gode,
 Den stionne Sag. Og Gubben derimod,
 Som sagde: „Dreng! lad mine Graner staae!
 Din Bellhyst-Urt ei trives paa mit Fjeld.“
 Hvad vilde Du vel kalde ham?

Dlaf.

Som Dig!

Auden

(seer ham stivt i Vinene).

Og hvo er jeg?

Dlaf.

Auden har Du jo kaldt Dig.

Hvem est Du?

Auden.

Ja, hvem er jeg? Bise Svend!

Du, som veed Alt, Du maa vel kiende mig.

Dlaf.

Get Die kun Du har.

Auden.

Har Lyset fleer?

Matten var klar, skøndt kun med enkelt Lie;

Imorgen sinner Solen med det Andet.

Erindre Dig, hvad Du har hørt! Forglem

Det Maanskin ei, som denne Sommernat

Helbredende har trængt sig i din Siæl!

Dlaf.

O Jesus giv mig Kraft! For førstegang

Har Tvivl og Angest spændt sig om mit Hierte.

(3 det Dlaf vender sig fra Auden, gaer denne bort med hurtige Skridt og forsvinder mellem Træerne.)

Tangbrand og Grif komme.

Tangbrand.

Ha, træffer jeg dog endelig Dig her

Kong Dlaf? Jeg har søgt Dig overalt.

Hvordan forstaaer jeg det, min fromme Herre!

At Du forglemmer Aftenbønnen reent?

Det har endnu Du aldrig hidindtil,

Og mindst paa en saa høi, saa hellig Aften

Som denne.

Dlaf (vender sig).

Tangbrand! hvor blev Gubben af?

Tangbrand.

Jeg veed det ei. Men glem den gamle Hedning,
Som har forvirret Dig med sine Taler.

Olaf.

Ha, Tangbrand. Er alt Aftenmessen sungen?

Tangbrand.

Da Sol gik ned, da var det jo paa Tiden;
Dog hørte Du og ændsed ei mit Vink.
Ehi Gubbens Tale lofte kun dit Dre,
Ret som Sirenesang.

Olaf.

Hvo er den Mand?

Grif.

Glet ingen kiender ham af dine Kæmper.
Mig kommer han heel sær og sælsom for;
Han ligner Odin i Karl Hakons Lund.

Olaf.

Han kaldte sig selv Nuden.

Grif.

Nuden, Odin,

Det kommer ud paa Get.

Tangbrand.

Min Olaf! sikkert

Har een af Odins Præster giestet Dig,
Dg søgt ved vildsom og forblommet Tale,
Paa Hakons Vink, at vende dine Tanker.
Maastee det var den fiedste Hakon selv.

Olaf.

Han være, hvo han være vil, saa er han
Et Mattespøgelse fra Mørkets Engle.
Han vilde strengt bevise mig, hvor stor
Den Uret er, at rive Folket fra
Sin gamle Tro.

Tangbrand.

Og til Beviis derpaa,

Saa malte han Dig vel med stærke Farver,

Hvor skönt den gamle Lære tog sig ud
 I dette kolde Nord? At ogsaa den
 Engang blev indført af en fremmed Helt,
 Hiert fra et andet østligt Land, derom
 Blev intet hmtet, tænker jeg, i Taler?

Dlaf.

Ha, Tangbrand! Du har Ret, den gamle Lære
 Blev ogsaa indført. Hvad betyder da
 Hans Roes, og Glæden over Ræmpetroen,
 Som Norden selv har avlet, selv har givet
 Sit Præg?

Tangbrand.

Elet intet, Dlaf! Thi saa lidt
 I Norden, som paa noget andet Sted,
 Det tilladt er at offre Broderklob,
 Og at forglemme Fredens milde Dyder.

Dlaf.

Vel, Tangbrand!

Tangbrand.

Ikke vil jeg rlat fordømme
 Den gamle mørke Lære fra sit Udspring;
 For intet har ei Gud forundet den
 At virke vidt udbredt og diærvt paa Jorden;
 Nu er den kun en mærkelig Ruin.
 Da var endnu ei Christendommen hørt;
 Det bør sig Menneftet at foretrække
 Det Bedre.

Dlaf.

Ha, nu taler Sandheden.
 I Morgen haaber jeg paa Bindsefesten
 At overvinde Hakons Hedninger.

Tangbrand.

Hans Trælle rante mig det Offerhorn,
 Som jeg i Jorden fandt, der skulle smeddes
 Til Alterfalk. Der stod et gammelt Vers
 Paa Hornet, som ret godt jeg kunde lide.

Der stod: „Ifald Dig brøster for din Prøde
 Din Lykke, Bonde! gaf til høie Guder,
 Giv dem det Bedste.“ Denne Indskrift skulde
 Min Kalk beholdt; hvad kan vel bedre gives,
 End et ustyldigt, et taknemligt Hierte?
 De rev det af min Haand; men lad dem det!
 Gud Herrens Straf vil følge dem, saavel
 For dette Man, som for de andre Synder.

Dlaf.

See Solen stiger alt bag Havet frem!
 Snart lyser den Velsignelsen og straaler
 Udover Norges første Vindsedag.
 End har vi ingen Kirke; men Kapellet
 Har selv Naturen hvælvet os i Klippen.
 Der svinge vi ambrosianske Lovsang;
 Til Nattens Mulm forjage vi hver Tvivl.

Tangbrand.

Nu taler Du Dig værdigt, fromme Konge!

(Tangbrand og Dlaf gaar)

Grif

(som har staaet i Tanker hidtil).

En Dffergode? Maaſkee Jarlen selv?
 Men Jarlen ligner ogsaa Billedstøtten
 I Dfferlunden. — Jeg veed nok hvad jeg troer,
 (Gaar.)

Dfferlunden.

Hakon Jarl kommer med sin liden Søn Erling ved Haanden.

Erling.

Det er saa koldt, min Fader!

Hakon.

Kiære Søn!

Det kommer af, at det endnu er aarle.

Du fryser, Barn?

Erling.

Det er det samme, Fader!

Jeg er dog glad, fordi Du loved mig;
At jeg skal Solen see, naar den staaer op;
Det har endnu tilførn jeg aldrig seet.

Hakon.

Seer Du de røde Straaler hist i Øst?

Erling

(Naaer Hænderne sammen).

Åh, hvilke Roser! Hvilke sienne Roser!
Men, kære Fader! sig mig dog engang:
Hvor komme alle disse Perler fra,
Hvorned den hele Dal er overstrøet?
O hvor de glimter imod Roserne!

Hakon.

Det er ei Perler, det er Morgenduggen;
Og hvad Du kalder Roser, Barn, er Solen.
Seer Du, den reiser sig?

Erling.

Ha, hvilken Kugle!

Hvor purpurrød! O kære Fader, kan vi
Ei reise hen engang til Morgensolen?

Hakon.

Med Solen stræber hele Livet hen.
Ihi seer Du, denne sienne, røde Glands,
Som straalet hisset, — det er Odins Die!
Det andet, som Du seer om Natten, Erling,
Med matte Straaler, med den hvide Lue,
Har Odin sat i Pant i Mimers Brønd,
For at forstæffe sig den Drif, som styrker
Hans Die til at vorde mere skarpt.

Erling.

Hvor er da Mimers Brønd?

Hakon.

Det store Hav,
Der vælter sig mod Klipperne dernede,

Det er den gamle Mimers dybe Brend,
Der styrker Odins Dje. Dobbelst stien
Sig hæver Solen, listig vederqvæget
Af fiøle Morgenbelger.

Erling.

O, nu stiger
Den alt for heit jeg taaler ikke meer
At see derhen; det brænder mig i Djet.

Hakon

Alfader stiger paa sin Stol i Hlidstiaf,
Snart overstuer han den hele Verden.
Den gyldne Throne klænder Jordens Dje.
Hvo tør formaste sig, at stue Livets
Og Dagens Konning i sin Middagsglands?

Erling (seer sig fregtsom om).

Hu! hu! min Fader! hvad er det for sæle,
For gamle hyide Mænd, der staae i Krogen
Bag Træerne?

Hakon.

Tal ikke saa, min Sen!

Det er de høie Guders Billeder,
Af Menneker udhugne front i Steen.
Ei blinke de med stærke Sommerflammer,
For dem kan Askurs Søner knæle roligt,
Og see med Ufrygt i deres Mafyn.
Kom, lad os nærmere betragte dem!

Erling.

O nei, min Fader! jeg er bange for dem.
Den gamle Gubbe, med det lange Stiæg
Derhenne, seer saa grumt, saa hæsligt paa mig;
Han gjør mig ganske ræd.

Hakon.

O Erling! Erling!

Det er Gud Odin. Frygter Du for Odin?

Erling.

Nei, Odin frygter jeg slet ikke for;

Den rette Odin, som er hist i Gimle;
 Han gjør mig intet, han er god og skøn;
 Han kalder Blomster frem af Jordens Skød,
 Han skinte nylig selv jo som en Blomst.
 Men denne blege, fæle Trold, — han stirrer
 Som om han stod mig efter Livet.

Hakon.

Ha!

Erling.

Min Fader, lad mig hente Blomsterkrandsen
 Som jeg lod hængte hist paa Busten, da
 Du vilde vise mig, hvor Solen opstod.
 Og lad os saa gaae hjem igien, min Fader!
 Fra disse stygge gamle Billedstøtter.
 Thi Du kan troe, den gamle grimme Mand,
 Han mener det ei heller godt med Dig.

Hakon.

Gent Krandsen, Barn! og kom saa flux tilbage.

(Erling gaaer.)

Et Offerlam bør være festligt smykket.
 Hellige Guder! seer fra Balastialf
 Jarl Hakons Tro og Tillid af hans Daad.

Erling

(kommer tilbage med en hvid Blomsterkrands om sine Løkker).

Her er jeg, kjære Fader! med min Krands.

Hakon.

Knæl nu, min Søn! for Odin, før Du gaaer.
 Ræk begge dine Hænder høit i Beiret
 Og beed: Alfader! hør den lille Erling,
 Og tag ham i din hulde Baretægt!

Erling

(Kaster sig paa Knæ imod Solen, strækker sine Arme ud, og siger barnligfromt):

Alfader, hør den liden Erlings Bøn!

Og tag ham i din hulde Baretægt.

(Hakon, som staaer bag ham, hæver sin Daggert og vil støde til, men taber den af
 Haanden. Erling vender sig, uden at mærke Faren, tager Dollen op, og siger
 ventligt, idet han reiser sig:)

Der tabte Du din Daggert, kjære Fader!

Hvor den er starp og blank! Naar jeg er stor,
Saa faaer jeg ogsaa slige Vaaben, for
At hjaelpe Dig mod dine Fiender, Fader!

Hakon.

Ha, hvilken Trold indblæser Dig bestandig
Slig Tale, Dreng! for at forfærde mig?

Erling.

Hvad fattes Dig, min Fader! Est Du vred?
Hvad har jeg gjort?

Hakon.

Følg mig bag Billedstøtten!

Erling.

Af, bag den flemme Mand!

Hakon.

Følg mig, og lyd!

Der vore Roser hist bag Billedstøtten,
Men ingen hvide Roser, — røde Roser,
Blodrøde Purpur-Roser! Ha, det er
En Lyst at see, hvor flux de vore frem.
Følg, siger jeg, og lyd!

Erling (græder).

Af, fiære Fader,

Jeg er saa bange for de røde Roser!

Hakon.

Afsted! hist galler Heimdals Hane høit.

Det er paa Tiden nu, det er paa Tiden!

(De gaae bag Stuepladsen.)

Ginar Lambestielver kommer hurtigt ind, bevæbnet med Spyd og Bue.

Hvor er han da? Man sagde mig, han var
I Dfferlunden; her er ingen Jarl.

Hvor er han da? Hvad vil han her? Det gælder
Nu om at slaaes og ei at holde Bøn.

(Han lytter. Man hører Børnets Skrig bag Stuepladsen.)

I Guder! hvad var det? Jarl Hakon! Hakon!

Hakon (kommer med blodige hænder).

Hvo falder mig?

Einar (besvret).

Ha! hvad vil dette sige?

Hakon.

Hvad vil Du?

Einar.

Hakon! falde Dig til Strid.

Kong Olaf hurtig har forenet sig
Med Bondehæren. Alle drage nu
Op mod din Kongsgaard. Dine Mænd staae rede
Til Slag. Jeg har forenet dem. Du søges;
Men Du var ingensteds at finde. Har Du
Nu atter offret?

Hakon.

Ja.

Einar.

Hvad har Du offret?

Hakon.

Mit Offer ligger bag ved Odins Billed.

Einar.

Det skal vel hjælpe stort.

(Gaaer, for at see det.)

Hakon.

Nu er det steet;

Nu Mod og Kraft!

Einar

(kommer forskædet og forbitret tilbage).

Ha, gamle runkne Seidmand!

Hvad har Du gjort?

Hakon.

Formildet Odin; offret

Min egen Fryd, mit eget sidste Haab
For Norges Held.

Einar.

Saa knuse Nither mig
Med Koller og med Steen i Niffelheim,
Hvis jeg et Dieblik skal spænde Buen

For Dig og for din Skiæbne meer, endskiøndt
Jeg elsker Berglioth.

(River en Guldblæde af sin Hals.)

Der har Du din Kiæde!

Som den, jeg river hver en Lænke bort,
Der bandt mig før til Dig, Du blege Blodmand!
Og nu jeg tiener Olaf Trygvesson!
Din Tid er kommen! Du har lært mig gys
For dine Guder. Olafs Gud skal feire.
Hvad hindrer mig vel i, at med mit Sværd
Jeg styrter Dig paa Stand til Hel? Dog nei!
Meer offentligt, meer skiændigt vorde skal
Dit Fald; thi fange, fange vil jeg Dig,
Og hjælpe Olaf til at hænge Dig
Op i den høieste, den værste Galge.

(Han gaaer.)

Hakon.

Det maa jeg høre!

(Man hører Lurer langt borte. Der raabes:)

Hakon! Hakon!

Hakon (drager sit Sværd).

Nu er Timen kommen,

Som vælger mellem Odin eller Kristus.
Hør hvor det toner! Det er lutter Skioldmøer,
Lutter Valkyrier, som slagre hen
I Luften, og med frygtelige Raab
Til Kampen kalde. Rædsomt svulmer Naren
I Heimdals Bænde, saadan blæser han
Af alle Kræfter i sit Giallerhorn.
Thorgierdur Horgabrud! giv Tid! jeg kommer.
Min Erling har jeg offret Dig; ham skal
En talrig Flok af dine Fiender følge.

(Han gaaer.)

Femte Handling.

Hal paa Rimol.

Nat. Thora og Inger sidde ved et Bord ved noget Haandarbeide. Lyset paa Bordet er næsten brændt ned i Stagen.

Thora.

Du est nok søvnig, Inger!

Inger.

Det er Midnat.

Men Frue, banker det ei stærkt paa Borten?

Der er de!

Thora.

Det var Stormens Tag. Den dundrer,
Som om den vilde rive Huset ned.
En rædsom Nat! Der pibster Hagl og Regn
Beständig ned. Ha, tet et Vintermørke!
Hør kun, hvordan det slaacr paa Skobderne.

Inger.

Åk, Frue! troer I, Eders Brødre nu
Vel ride hjem i dette Veir? De bie
Til det er Morgen, til det klarer op.
Vær uden Frygt!

Thora.

Hvis Du est søvnig, Inger,
Saa gaa Du kun i Seng! Jeg kan ei sove.

Jeg veed, at Slaget stod i Morges aarle;
 Min Skialm og Alf har lovet mig forvist,
 At komme hjem, saasnart de mægted det,
 At sige mig, hvad Udfald Kampen fik.
 Gaf Du tilfængs!

Inger.

Saa vil jeg hvile lidt,
 Hvis Du tillader det, min ædle Frue!
 Men slaaer det ei paa Porten? Det umuligt
 Kan være Stormen.

Thora.

Hadding aabner den,
 Jeg hører Trin af Mænd igiennem Gaarden.

Inger.

O det er dem! Ja det er dem! Jeg strax
 Vil lyse. Glad Dig Thora, det er dem!

(Hun gaaer.)

Thora.

Hvor jeg er angst om Hiertet! Alf og Skialm
 Mod Hakon! Hvo af Jer der ogsaa vinder,
 Saa har dog Thora tabt.

Einar Lambestielver kommer.

God Morgen, Thora!

Hvis ei jeg feiler, er det Morgen alt;
 Høit Hanen gol paa Halv. Jeg kommer at
 Forkynde Dig, hvad der er steet i Striden.
 Mit Navn er Einar Lambestielver. Frygt
 Kun ikke for en Ven af Hakon Jarl!
 Thi siden han i Lunden slagtet har
 Sin Søn i Naseri til Guderne,
 For Held i Strid, har Einar vendt ham Ryggen.

Thora.

I Guder!

Einar.

Du har Ret, den gamle Synder
 Fortiener Afsty. Alting vækker den.

Du Marsag har at hade ham, som jeg,
 Thi ogsaa Dig han dybt fornærmet har.
 I Morges gif jeg til Kong Olafs Hær;
 Kort var mit Kiendskab kun til dine Brødre,
 Dog blev vi Venner i en Haandevending.
 Vi lærte snart at kiendes; man behøver
 En Time blot i Striden, for at see,
 Hvad tidt en Levetid ei sees i Fred.
 De stred som Mænd, det gjorde hele Flokken;
 Som Lynet splitted Olaf Hakons Hær.
 Varmt gif de under blodbestænkte Skjolde,
 Hedt brændte Sværdet i de røde Saar.
 Valkyrierne vare med i Kampen,
 De fræved Blod, det fik de. Odin stænker
 Ei mere gavmild Mjød i Valastialf.
 De Fleste faldt. Men Hakon og hans Træl
 Er flygtet, og de søges overalt.

Thora.

Og Einar, mine Brødre? Mine Brødre?
 Du kommer, ædle Helt! en fremmed Mand,
 I Natten hid — jeg skælver — mine Brødre? —

Einar.

Fik Forfald; kunde selv ei komme meer.
 Glæd Dig, min ædle Thora! Skialm og Alf
 Reed under Solens Dpgang til Valhalla;
 Længst har de siddet alt paa Bænk med Odin,
 Og stukkert ud de store Horn til Velkomst.

Thora.

O Freia!

Einar.

Glæd Dig, ædle Thora! glæd Dig!
 Det er ei stunget just for hver Mands Bugge,
 Paa sliq en herlig Viis at døe. Bestandig
 De fremst i Slaget var, vi strede sammen.
 Jarl Hakon raste som en Bjørn i Kampen,

Dg Kampen den var haard; thi store Skarer
 Bevæged sig forbittret mod hinanden.
 Det halve Norge slog for Hakon Jarl,
 Den halve Deel for Olaf; thi hans Rygte
 Fløi som en Ild i visnet Sommergræs
 Til Landets Ende. Skialm og Alf bestandig
 Henstevned opbragt imod Jarlen selv;
 De svor hans Død; de vilde hævne Dig —
 Da sank de Begge for hans skarpe Sværd;
 Det falder haardt, især naar han er bister.
 Hvad er det meer? Det er en Banemand,
 Som er dem værd; man sige hvad man vil,
 Saa er den gamle Hakon dog en Kæmpe,
 Som faa i Nord. Det viste han i Slaget.

Thora.

O Alf! O Skialm! O mine fiære Brødre!
 O mine Brødre!

Einarr.

Jeg misunder dem!

De er Einheriar; de straale nu
 I lyse Brynier, og til deres Vænd
 Vaulundur alt har smeddet blanke Sværd.
 I Morgen de nedlægges i en Hvi,
 Der trodser Evigheden; og om Høien
 Vil Olaf sætte store Bautastene.
 Hils Thora! Hils vor Søster! raabte de;
 Det var de sidste Ord af deres Mund.
 Jeg loved det; nu har jeg holdt mit Løfte.
 Jeg rider med en Flok af Olafs Mænd,
 At søge Hakon. Olaf med en anden.
 Ved Gaulaae skal vi atter træffes. Olaf
 Har stævnet Thing; men jeg veed ikke hvor.
 Nu har jeg giort en liden Omvei, Thora!
 For dine Brødres Skyld. — Jeg troer det regner,
 Min Hielmbuff drypper. — Snart, snart haabe vi

At fange Jarlen, og at hævne Dig.
Nu Frigga glæde Dig! Farvel! jeg haster.

(Han gaaer.)

Thora.

Hellige Guder! til hvad rædsom Stikæbne
Har I bestemt den arme Thora? Hvad
Har denne Varm forbrudt, at den skal knuses?

En Mand træder ind, hyllet i en Kappe og med tilbækket Ansigt.

Thora.

Ha, hvad er dette? Fremmede, hvad vil Du?

Den Ubekjendte.

Er vi alene her? I Sikkerhed?

Thora.

Hvad taler Du om Sikkerhed, som trænger
Dig i et fremmed Huus og ængster mig?
Slig dog, hvad vil Du?

Den Ubekjendte

(Naaer Kappen tilside).

Kiender Du mig, Thora?

Thora.

I Guder! Hakon! —

Hakon.

Ja, han selv; han selv!

Thora.

Du flyer til mig?

Hakon.

Bed alle Valhals Guder,

Du undrer Dig med Ret; men jeg vil see
Det ædle Vildt, som ikke søger Stiul,
Selv under det urimeligste Læ,
Naar det forfølges skarpt af lutter Hunde.

Thora.

Du blegner, Hakon, og dit Blik er mat.

Hakon.

Odin har seet det, jeg har kæmpet som
En Ulv, naar den forsværer sine Unger.

Med dette Sværd har jeg til Valhal sendt
 En talrig Skare Mænd. Nu er jeg træt,
 Min Hær er slagen, Lykken svigted mig,
 Og Olaf døved med sin christne Trolddom
 De norske Sværd. En Skare blev mig troløs.
 Nu har jeg Ingen meer at stole paa.
 Valkyriens, den høie Rotas Gaand,
 Har tungt og iiskoldt lagt sig om min Tinding.
 Jeg reed i Natten ene med min Træl,
 Forladt og træt af Dagens svære Kamp.
 Af Ildtørst har jeg længe været plaget.
 Er Vandet reent, som staaer i dette Bæger?

Thora.

O Hakon! bi og lad mig hente Dig —

Hakon (brister).

Vist ikke! Bliv! — Ha, det har lædsket alt. —
 Bed Gaulaae styrted endelig min Ganger;
 Jeg dræbte den, jeg trak min Kiortel af,
 Og dypte den i Blodet, for at stufte
 De Fiender, som forfølge mig.

Thora.

O Hakon!

Hakon.

Da, Thora, kom jeg just din Gaard forbi,
 Og grant mig randt ihu, hvor tidt og helligt
 Du svøer, at Ingen elskte mig som Du.
 Vel veed jeg: Kiærligheden kan forvandles
 Til Had — Velan, det gælder her en Prøve.
 Her er jeg, Thora! Vil Du huse mig
 For Olafs, for hans Benners Efterstræben?
 Lak være da din Kiærlighed, som jeg
 Saa lidt har forhen vidst at skionne paa.
 Ifald Du nægter det, — det koster, Thora!
 Det koster Hakon Jarl at trygle, Thora!
 Saa vandrer han igien i Natten bort.
 Op vil jeg stige paa det største Fjeld,

Dg stue sidstegang ud over Norrig,
 Ud over Riget, som har hylbet mig, —
 Dg derpaa falde rolig i mit Sværd.
 Da skal den vilde Storm paa sine Vinger
 Oplofte Hakons Mand til Scierfader,
 Dg Sol skal finde Heltens Liig paa Klippen,
 Dg sige: Høi i Døden som i Livet.

Thora.

O Hakon! Hakon! tal ei saa. Nei, Hakon!
 Jeg hader ei, jeg hader Dig ei meer;
 Dg jeg vil huse Dig og giemme Dig,
 Dg tro bevare Dig mod dine Fiender.

(Hun griber hans Haand.)

Hakon.

Veed Du, at jeg har dræbt med denne Haand —
 Den liden Erling, som Du leed saa godt?

Thora.

Ja, Du har offret ham til Guderne.
 Det vidner om den Yderlighed, Hakon!
 Hvortil en ulyksalig Skiæbne bragte
 Din ualmindelige Siæl.

Hakon.

Veed Du,

At jeg med denne Haand, som nu Du trykker,
 Har — Ha, det smerter mig, at — —

Thora.

Ja, jeg veed,

At Du har mine Brødre dræbt i Striden.

Hakon.

Dg dog?

Thora.

Er Thora endnu altid Thora.

Ja, Hakon! Du har handlet haardt imod mig;
 Du har forstødt min Trostaa med Foragt;
 Dræbt mine gode Brødre! — Men i Striden
 Gaaer det jo Liv mod Liv; og Ginar siger:

De er i Balhal, i Lykfelighed.

(Hun stuler sit Ansigt i sine Hænder og græder; derpaa hæver hun atter sit Hoved og stirrer paa Jarlen.)

Ha, sig mig, Hakon! — er det Dig, som staaer
 I Thoras Kammer, i det mørke Skovhuus,
 Langt fra den lyse Kongesal paa Glade,
 I Mattens eensomt gyselige Mørke,
 Her, hvor om Gaardens Mure Stormen støder,
 Som i mit Bryst? Sig, Hakon, er den blege,
 Den taus Mand i Hallen virkelig
 Dig selv, som, uden Hielm og Purpurkaabe,
 Sig støtter til sit Sværd?

Hakon.

Den blege Skygge,

Du seer, var eengang Norges Herre, mægtig;
 De stærke Normænd lod hans Vink. Han faldt
 I Striden, i en Strid, som stod paa Glade.
 Ha, det er længe siden, fast forglemt!
 Nu gaaer hans Gienfærd kun omkring og spøger
 Ved Nattetide; Hakon var hans Navn.

Thora.

Ha, jeg er hævnnet, hævnnet græsfeligt!
 Bort, usle Nag! Kom atter, Kiærlighed!
 Jeg var en Ulv i Skoven, ingen Qvinde,
 Hvis nu hvert Nag ei af mit Bryst forsvandt
 Ved slikt et Syn. — O hvil Dig ved mit Hierte!
 Kom lad mig tørre Sveden af din Pande,
 Kom lad mig bringe Livet i dit Blik!

(Hun omfavner ham.)

Hakon (vild).

Hvad er dit Navn, min snilde Norges Datter?

Thora.

Kiærminde kaldtes jeg blandt Dalens Piger.
 Jeg var en lille blaa, en venlig Blomst,
 Som op var voret i din Egerod,
 Som suged Liv og Farve kun fra den,
 Som maatte visne, da den ei fik Lov til

Alt trives i sin lille klare Krog,
I Skyggen af sin Stamme.

Hakon.

Ha! Kiærminde! —

Et yndigt Navn!

Thora.

O Freia! hvad er dette? —

En Feberfuld Dig ryster i min Arm.
Du græder, Hakon? Valhals evige Guder!
Det er en ny, en usædvanlig Tilstand.
Naar saae jeg før en Taare paa din Kind?

Hakon (med vild Benlighed).

Kiærminde! smukke lille blege Blomst
Paa Kæmpens Grav, min Taare undrer Dig?
Har Du ei ført seet haarde Stene græde,
Naar de fra Kulden bragtes ind i Varmen?
Det er en Kiigsved, blege Dødens Blomst!
Lad den ei skrække Dig.

Thora.

Ha, gode Freia!

Hakon.

Bjergsneen smelter, — det er snart forbi;
Den frække Vinter flyder hen i Taarer,
Og viger for den veltlystfulde Vaar,
For Dlaf's Blomster. — Hakon Jarl er borte,
Det blege Spøgels gaaer igjen. Men nærmer
Jer Liget uden Frygt, og støder kiæft
En Væl igiennem det, dybt ned i Jorden! —
Saa spørger han ei meer, saa er han rolig.

Thora.

Fat Dig, min Hakon! Tal ei længer vildt!
Den største Siæl, hvor høi, hvor stærk den er,
Naturen hde maa sin Ret tilsidst.
Alt længe var dit store Hierte spændt,
Blandt lutter Fiender, lutter Harm og Modstand,
Nu løser det sig op i mørk Forvirring.

Kom, følg mig! Under Huset er en Hvalving,
 Aldgammel, huggen ud i Klippens Grund,
 Som Ingen kiender, uden jeg; der vil
 Jeg skjule Dig, til Faren er forbi.
 Snart atter vil en bedre Lykke smile.

Hakon.

Sig mig oprigtig: troer Du, Dagen smiler
 Hist paa den anden Side Hvalvingen?

Thora.

Jeg tvivler ei derom, min holde Hakon!

Hakon.

Og ned i denne hule, dybe Hvalving,
 Den mørke Kælders, ukendt under Jorden,
 Hvor Fienden standser, Faren er forbi,
 Ned i den skumle Borg, men skjære Tilflugt —
 Did vil Du bringe mig?

Thora.

Ja, kiære Helt!

Hakon.

(rækker hende boitidelig sin Haand).

Kom, min Valkyrie! Min vakre Hel!
 Jeg følger Dig.

Thora.

O alle milde Guder!

Hakon.

Troer, Bistre! Du, jeg skjælver for dit Ansyn?
 Vel est Du bleg, og dine Læber blaae;
 Du dræber ei som dine Søstre raast,
 Som Hildur og den vilde Geiersfogul,
 Med Diebliffets Heltespyd paa eengang;
 Du dræber langsomt fælt, med Angstens Iis,
 Først Mandens Mod, Du Grumme, siden ham.
 Men ligemeget, lad os ile did!
 End har Du ei min Stoltheds Funke slukt;
 Jeg følger Dig med faste Skridt i Graven.

Thora.

O alle milde Guder, staaer ham bi!

(De gaae.)

Skovfuld Egn ved Gaulaae.

Olaf Trygvason. Carlshoved. Jostein. Grif. En Flok
Stridsmænd.

Grif.

Det dages, Herre Konge! Himlen blaaner.
Det lader til, at Dagen klier saa smuk,
Som Natten trued fæl. Est Du ei træet?
Vil Du ei hvile Dig lidt under Træet,
Mens Hestene faae Sø?

Olaf.

Nei, ingen Hvile!

Jeg er ei rolig, — jeg har svoret det, —
Jeg er ei rolig, før jeg finder Hakon.
Den skændige Misgierning paa hans Søn
Skal straffes, den skal koste ham hans Liv.
Hvor findes Mage til en saadan Daad?
Et helligt Sagn fortæller om en Olding,
Som med et sorgfuldt, knuset Faderhierte
Gik hen at lyde Himlens Vink; men det
Var kun en Prøve; sikkert ogsaa var
Det skarpe Staal ham falden af hans Haand,
Hvis ikke Himlen havde standset ham. —
Men Hakon! —

Jostein.

Herre Konge, Du har Ret,
Det var en græsfelig, en rædsomt Daad.

Olaf.

Hans Hær er adspredt, den er ikke slagen;
Ung Einar taler lystig alt om Seir;
Men han er mindre viis endnu end fiæk.

Gaaer Hakon Tid, og redder han sig atter,
 Da samle sig til Fos de spredte Bække.
 Jeg vil ei øde Landet med Skiærmydsler;
 Jeg vil husvæle det med Himlens Fred.
 Sin Synd skal Hakon sone med sit Blod!
 Imens han lever, er der intet Haab
 Om Rolighed; imens den Hedning aander,
 Kan ei den christelige Rose trives.

Einar Lambestielver kommer med Hakons blodige Klæder.

Vi har ei nødig at gaae længer, Olaf!
 Ved Naen hidsset fandt vi Jarlens Ganger
 Medhugget, og ved Siden laae hans Kiortel,
 Bestænkt med Blod. Der een af dine Kæmper
 Maa have truffet ham; der fandt han Døden.

Olaf.

Ha, er det sandt, Du taler? Siger, Venner!
 Er dette Jarlens Kiortel?

Grif.

Kiortlen er der,
 Men hvor er Jarlen? Ligger Jarlen ogsaa
 Ved Naen?

Einar.

Nei! Hans Ganger kun, hans Kiortel;
 Og begge stærkt besudlede med Blod.

Grif.

Bring Jarlen selv! saa slaae vi os til No,
 Før ikke. Kiender Du ei Hakon bedre?
 Forstaaer jeg ret, saa stikker sikkert han
 Nu i en anden Kiortel. Herre! bryd Jer
 For alting ei om dette Kneb! Det ligner
 Den flogge Jarl; det har han ene gjort
 For at mislede Dig; jeg kiender ham.

Olaf.

Afsted! Vi er fra Rimol ikke langt;

Der har jeg stevnet Thing; der hører jeg,
Om mine Sendebud paa Spor er komne.

Grif.

Der Thora boer, hans Kærester.

Einar.

Tilforn!

Men Hakon har fornærmet hende haardt,
Og hendes Brødre var hans værste Fiender.

Grif.

En Undersøgelse kan aldrig stabe;
Man siger: gammel Elskov ruster ei.

Dlaf.

Det dages meer og meer. Til Hest! Afsted!

(De gaae.)

En underjordisk Klippehvelving.

Hakon og Karfer komme ind; den sidste med en Lampe og
et Madfad.

Karfer.

Saa det er Gulen, vi skal stiules i?
Her er ei megen Leilighed. Hvor skal
Jeg sætte Lampen?

Hakon.

Hæng den hen i Krogen

Paa Væggen der!

Karfer.

Det kan jeg, det er sandt;
Og her er hugget Sæder ud i Klippen;
Man kan dog hvile sig. Herr Jarl, vil I
Nu ikke spise lidt? I nød jo intet
Den hele Dag.

Hakon.

Nei! jeg er ikke hungrig.

Spis Du!

Karfer.

Det vil jeg da, hvis I tillader.

(Han sætter sig og spiser. Hakon gaaer frem og tilbage med lange Skridt.)

Herr Jarl! Hu! det er ret en hæslig Gule.
Saae I Liigkisten ei, den sorte Kiste,
I Gangen strax, da vi kom ind ad Døren?

Hakon.

Hold Mund og spiis! (for sig) I denne mørke Hvalving
Har Thora vandret, mangan søvnløs Nat
Og grædt i Eensomhed. Til hendes Grav
Var denne Hal bestemt. Den sorte Kiste
Hun tømre lod i Løn. Her vilde hun,
Det skienne Legem udstrakt skulde vente
Forraadnelsen.

(Seer paa Karfer.)

Hvi spiser Du ei, Træl?
Du griber ellers graadig efter Maden.
Hvad fattes Dig?

Karfer.

Åh, Herre Jarl! jeg har
Slet ingen Madlyst.

Hakon.

Ingen Lyst? Hvorfor?
Spiis, Træl! Vær glad og munter, stol paa mig,
Din Herre.

Karfer.

Åh, men Herre Jarl! I er
Jo selv modfalden og beflemt om Hiertet.

Hakon.

Beflemt om Hiertet? Træl! Hvad vover Du?
Vær lystig! Hvis Du ei kan spise just,
Saa syng! Syng mig en Vise!

Karfer.

Hvad for een?

Hakon.

Syng hvad Du vil, dog syng mig helst en sig,
 Hvor Sengen buldrer vildt og voldsomt hen,
 Som Regn og Haglen i en Vinterstorm.
 En Buggevise, Træl! En Buggevise!

Karfer.

En Buggevise?

Hakon.

At det gamle Barn
 Indslumre kan i Matten uden Skræk.

Karfer.

Jeg kan en prægtig Kæmpevise, Herre!

Hakon.

Saaer den en hæslig Ende? Lader det
 Først, som det skulde gaae særdeles vel,
 Men ender dog tilsidst med Mord og Skiændsel?

Karfer.

Nei, Herre! Den begynder strax bedrøvet.

Hakon.

Det kan jeg lide. Dette Sving, at Alt
 Saa roligt og saa muntert aabner sig,
 For destomeer at røre kun tilsidst,
 Er et til Uffælsbed gientaget Kneb
 Af vore Skjalde. Morgenhimlen graa,
 Saa veed man strax, hvad man kan vente sig.
 Begynd din Sang!

Karfer (sønger).

Ronning Harald og Erling de seiled en Nat,
 Ved Maanskin og sagte Vinde;
 Men da de komme til Dglogaard,
 Da brændte de Jarlen inde.

Hakon.

Karfer, est Du forrykt?

Min Faders Drapa synger Du mig for?

Karfer.

Var Sigurd Jarl da Eders Fader, Herre?

Det har jeg aldrig vidst. Ja, I har Met,
Med ham fik det en daarlig Ende.

Hakon.

Li!

Karfer.

Her findes ei engang et Stykke Maatte,
Hvorpaa man sove kan, ei mindste Straa.

Hakon.

Hvis Du est træt, da stræk Dig hen ad Jorden!
Saa har jeg meer end eengang giort.

Karfer.

Det vil jeg,

Hvis I har intet derimod.

Hakon.

Sov! Sov!

(Karfer lægger sig ned paa Jorden og sover ind, Hakon betragter ham.)

Dorste Natur! Indslumret est Du alt.

Den Smule Gnift, som vidned, at Du var

Et Dyr, og ingen Blof, den ulmer dødt

Allt under Afsedyngen. Vel Dig, vel Dig!

Her flammer det, her stormer det i meer

Ubændig Kraft. — Sang Du min Faders Drapa

I denne Time, for at give mig

Et Bink fra Nornen? Vorder Hakons Ende

Som Sigurds? Sigurd var, som jeg, en Blodmand,

En vældig Dyrker af de gamle Guder;

Han tæmmed under Venstabs Skin den fromme

Kong Athelstein; han hindred Kongens Daad.

(Urolig.)

Har da den hvide Kristus virkelig

Dig overvundet, Odin? Falder Den,

Som standser Eydens Tro? — Ha, det er kelig

I denne Hule! Her er foldt og fugtigt. —

(Han gaar en Tiplang frem og tilbage, derpaa bliver han staaende og
betragter Karfer.)

Han drømmer! Fæle Rynker folde sig

I Trællens Pande. Fy! Han ligger der

Dg griner under Lampen som en Trold.

(Muster i ham.)

Baagn, Træl! Baagn, Karfer! Hvad betyder det
Uffhyelige Smil?

Karfer.

At! Ha! Jeg drømte.

Hakon.

Hvad drømte Du?

Karfer.

Jeg drømte —

Hakon.

Stille! Lys!

Hvad er det for en Larm her over os?

Karfer.

En Skare Krigsmænd, Herre! Hører Du

Ei deres Spyd og Pandserplader rasle?

Ha, det er Konning Olafs Mænd, Herr Jarl!

Der søges efter Dig.

Hakon.

Den gamle Hvalving

Er ubekjendt, og Thora gav mig Nøglen.

Med Jern og stærke Laase sluttet Døren;

Her er vi sikke. Hid kan Ingen trænge.

Karfer (lytter).

Hør, Herre! Hører Du, hvad Kampen raaber
Hjirøstet over Hovedet paa mig?

Hakon.

Hvad raaber han?

Karfer.

At Konning Olaf vil

Belønne Den med Hæder og med Guld,

Som bringer Eders Hoved.

Hakon (seer stot paa ham).

Det vil Du

Dog ei fortjene? Hvorfor ryster Du?

Hvi est Du bleg? Hvi blaane dine Læber?

Karfer.

Af, jeg er endnu bange for min Drøm.
 Siig, Herre Jarl, hvad den betyder. I
 Forstaaer Ier jo derpaa, I raader Drømme.

Hakon.

Hvad drømte Du?

Karfer.

Det allerførste var,
 At vi var begge paa en Baad i Søen,
 Jeg sad ved Roret.

Hakon.

Det betyder, Karfer!

Du raader for mit Liv og mine Dage.
 Vær tro, staa mig i Nødens Time bi,
 Saa skal jeg bedre lønne Dig, end Olaf.

Karfer.

Jeg drømte meer.

Hakon.

Hvad var det, Karfer? Tal!

Karfer.

Saa drømte jeg: en fort og sørlig Mand
 Kom ned fra Fjeldet og fortalte mig,
 At nu var alle Sunde lukte.

Hakon.

Karfer!

Du drømmer ikke godt; det vidner om
 Et fort og stakket Liv kun for os Begge.
 Vær tro! Vær tro! Som selv Du har fortalt,
 Er begge to vi født den samme Nat;
 Der bliver ikke heller langt imellem
 Vor Død.

Karfer.

Saa syntes mig, jeg var paa Glade,
 Hvor Konning Olaf lægge lod en Ring
 Af Guld omkring min Hals.

Hakon.

Ha, det betyder,
Han lægger Dig en Ring af tvunden Gamp
Omkring din Hals, ifald Du troløs sviger
Din Husbond. Sæt Dig hen i Krogen der!
Jeg selv vil sætte mig i denne Krog.
Saa vil vi sove.

Karfer.

Som I vil, Herr Jarl!

Hakon.

Hvor skal Du hen?

Karfer.

Jeg først vil pudse Lampen.

Hakon.

Gaa, sæt Dig! siger jeg. Lad Lampen brænde!
Du kunde slukke den, saa sad vi her
I Mulm og Mørke. — Jeg begriber ei,
Hvor Folk saa rolige hver Aftenstund
Kan slukke Lysen, før de gaae tilsengs;
Det er et hæsligt Billede paa Døden,
Langt mere fort og fælt end Døden selv.
Hvad blusser stærkt og kraftigt, som et Lys?
Hvor bliver Lysen af, naar det er slukt?
Lad Lampen staae, den brænder døsig; men
Den brænder dog endnu. Saalænge der
Er Liv, saa er der Haab. Gaa, sæt Dig, Søn!

(De sidde begge stille en Tidlang.)

Hakon.

Nu Karfer! Sover Du?

Karfer.

Ja, Herre Jarl!

Hakon.

Ha, dumme, stumpe Slave!

(Reiser sig og gaaer frem og tilbage.)

Hakon! Hakon!

Er dette Dyr den allerfjæreste Levning
Af din forsvundne Magt? Jeg troer ham ei;

Thi hvad Begreb gjør sig et saadant Hoved
Om Bligt og Trostab? Som en Kæmpehund
Han kommer logrende til Den, som byder
Det bedste Suul.

(boit)

Giv mig din Daggert, Karfer!
En Træl tør ikke føre Vaaben.

Karfer.

Herre!

J har jo stænket mig den selv. Der er den!
(Rækker ham den.)

Hakon.

Sov nu!

Karfer.

Ja strax.

(Lægger sig ned)

Hakon.

En Feber knuger mig,
Omsufser i mit Hoved. Jeg er træt
Og mat af Dagens Strid og Nattens Flugt;
Men sove tør jeg ei! thi denne Træl —
Nu jeg vil hvile lidt; men ikke sove.

(Sætter sig ned og slumrer ind.)

Karfer

(reiser sig sagte).

Nu sover han! Han troer mig ikke ret!
Han frygter, at jeg skal forraade ham.
Kong Olaf byder Benge for hans Liv,
Og hvad kan jeg vel vente meer af ham?
Han rører sig. — Hiælp Thor! Han gaaer i Søvn.

Hakon

(reiser sig i Søvn, gaaer med stive Skridt frem og standser midt i Gulen).

Guldharald! Graafeld! Ha, hvad vil J mig?
Lad mig i Ro, J har fortient Jer Død,
Jeg svog Jer ei med løiet Venfkab. — Nu
Hvad vil J, Pigebørn? Gaaer hjem, gaaer hjem!
Nu har jeg ingen Tid at gantes længer.
Og Eders Fæstemænd — og Odins Billed —

Det sank i Gruus — Du beed paa Krogen, Olaf!
 Nu vil Du have Hakon til at bide
 Paa Dødens Krog. — Hvo græder hist bag Busten?
 Det er det værste. Erling græder Du?
 Stak jeg for dybt? — Der-trille Purpurdraaber
 Udaf dit Bryst imellem Roserne.

(Naaber hoit.)

Ha, Karfer! Karfer!

Karfer.

Herre Jarl! — Han gaaer
 Beständig end i Søvn.

Hakon.

Det er fuldbragt!
 Der er din Daggert! Stød den i mit Hierte!

Karfer.

Det vil I angre, naar I vaagner, Herre!

Hakon.

Jeg har fortient det, Karfer! Stød kun til.

Karfer (tager Dolten).

Han er min Herre, jeg maa lyde ham.

Hakon.

Ha, skynd Dig! skynd Dig, Karfer! før jeg vaagner.
 Du eller jeg maa døe.

Karfer

(Roder Dolten i hans Bryst).

Saa dø da Du!

Hakon (storter).

Der traf mig Himlens Havn med sine Flammer,
 Nu er din Spaadom opfyldt, Trygvason!

(Han døer.)

Karfer.

Nu er det giort, nu hjælper ingen Klage.
 Om end jeg streg og tuded nok saa meget,
 Saa tuded jeg dog ikke Livet i ham.
 Nu vil jeg tage Nøglen af hans Lommer,
 Og bære ham i Gangen op til Døren,
 Og aabenbare Konning Olaf Alt,

Saa stænker han mig baade Sølv og Guld.
 Steet er nu steet! Han vilde selv sin Død;
 Jeg har kun adlydt, hvad min Herre bød.

(Han løfter Liget paa sine Stulbre, og bærer det bort.)

En rummelig Plads uden for Thoras Gaard.

Olaf Trygvason staaer bevæbnet med Skjold og Svyd paa en høi Steen,
 omringet af Folket paa Thinge.

Grif.

Der kommer Thronderne, Herr Konge! Nu
 Er Thinget fuldt, nu mangler ingen meer
 Af alle Dalens Sendebud og Laugmænd.
 Der kommer Bergthor Smed, den ældste Thronder,
 Han stred med Dig igaar, men saae Dig ei,
 Thi Nat faldt paa, før Slaget var forbi.
 Det er en Mand! Du skulde see hans Døttre,
 Dem fik han med sin tredie Hustru, da han
 Var over treds.

Bergthor kommer, fulgt af en Skare Bønder.

Bergthor.

Der staaer han, Brødre! Seer I,

Der staaer han kongelig paa Thingets Steen,
 Ret som Haarfager, ret som Athelstein!

(Tager sin Hue af.)

Est Du Kong Trygvas Søn af Vigen, Du?

Olaf.

Ja, jeg er Olaf, Trygvas ægte Søn.

Bergthor.

En fager Mand! Man kiender Witten strar.
 Nu Olaf! Du har støvnet os til Thing;
 Jeg Laugmand er for Throndelagens Bønder,
 Thi jeg er ældst. Velkommen her i Landet!
 Vi stred med Dig igaar, vi see Dig først

Idag. Igaar var ikke Tid til Syn.
 Hver Norges Mand har længtes efter Dig.
 Med Glæde vil jeg faare Dig til Konge,
 Dertil est Du med Gren født. See her,
 Her er en Krone, Konge! Hakon bad
 Mig smedde den; men jeg har hamret Kronen
 Omkring en Jernring, Halsdan Svartes Maal;
 Den passed ikkun slet til Hakons Hoved;
 Den faldt ham over Dinene. Nu kommer
 Det an derpaa, om Du kan passe den.

(Olaf sætter den paa.)

Den passer ham, som den var støbt om Isfen.
 Slaaer nu paa Eders Skjolde, Bondemand!
 Og keiser ham!

(Vaabengny.)

Almuen.

Hil Olaf, Trygvason,
 Vor Konge! Hil vor Konning Olaf! Trostfab
 Og Mandstaf sværges Dig. Vi sværge høit
 Ved Odin, Vil' og Bee, ved alle Guder!

Olaf.

En Gud er nok, I snilde Norges Mand;
 Thi sværger ved den ene, sande Gud,
 Som hører og som stuer Alt i Himlen.

Almuen.

Ved Olafs Gud, ved Olafs Gud! Vi sværge!

(Vaabengny og Glædesraab. Man hører Larm udenfor Skuepladsen.)

Olaf.

Hvad er det for et Dpløb hisset?

Ginar (kommer).

Herre!

Din Sol har brudt sin mørke Tordenstj;,
 Den lyner og den tordner ikke meer.
 Man bringer hid Jarl Hakons Liig paa Skjolde.
 Hans gamle Kiæreste, Fru Thora, har,
 Som Gris forsikkred, ikke glemt sin Elskov,

Hun havde stult ham i en ukendt Svælving;
Der er han myrdet af sin egen Træl.

Olaf.

Har Du seet Hakons Liig, og veed Du vist,
Det er ham selv?

Grif.

Ja! nu er det ham selv,
Ei blot hans Kiortel; døddleg ligger han,
Og Blodet flyder af et Saar fra Brystet.

Olaf.

Fred med hans Sjal i Døden! Bringer Liget
Hvor før det laae, hvor man har fundet det.
Hans Død forsoner mig, mit Had er slukt.
Den arme Kvinde: trofast, elskovsfuld!
Giv hende dette kiære Støv igjen.
Den Træl, som svog sin Herre, lide Døden.

Grif.

Vel, Herre Konge!

Olaf (siger ned).

Nu afsted til Glade!

Hvo følger mig?

Bergthor.

Det hele Norge, Konge!

Olaf.

Godt! I skal alle være mine Gæster.
Middagen vidner om en venlig Aften;
Guldhornene skal vandre Bænken rundt
I Trondhiems muntre Lund; dem skal I tømme
Til Olafs Velkomst.

Mængden.

Hil vor Konning Olaf!

(Vaabengny. De følge ham.)

Den underjordiske Hvalving.

Lampen brænder endnu. Tvende Svende komme med en sort Kiste; de sætte den midt i Gulen og gaae igien. Thora kommer langsomt med et draget Sværd og en stor Krands af Granlev i sine Hænder; hun staaer længe og betragter Kisten, endelig siger hun:

Saa est Du nu da strinlagt, Hakon Jarl!
 I Thoras Skrin — Det havde mindst jeg ventet.
 Nu Fred med dine trætte Been i Graven!
 Hvis Du har syndet, har Du bedet for det,
 Og Ingen spilde meer et frækt og grusomt
 Letfærdigt Ord, til Skiæmsel for dit Rygte.
 Jeg elsker Dig i Døden som i Livet.
 For kort Tid siden glimred Du i Nord,
 Som Solen, hvorved Alting faaer sin Glæde;
 Nu har den hele store Heltesflok
 Forglemt Dig, hylde nu et fremmed Lys.
 Et blysomt, qvindligt Hierte slaaer kun end
 Af stille Veemod ved dit fiære Winde.
 Saa lad da hende hde Dig den Hæder,
 Som dine Mænd har glemt i Glædens Ruus.

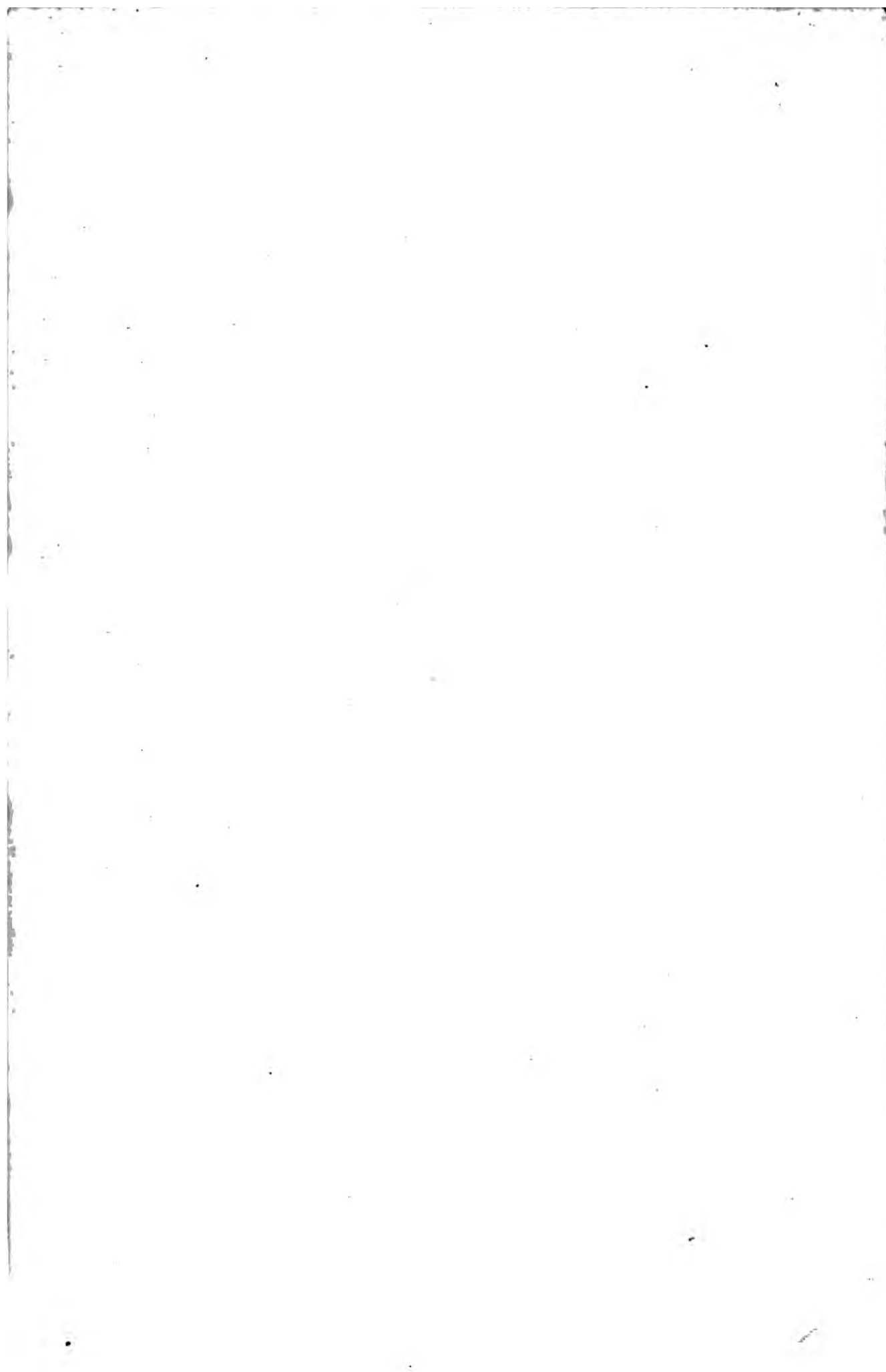
(Hun lægger Krandsen og Sværdet paa hans Kiste.)

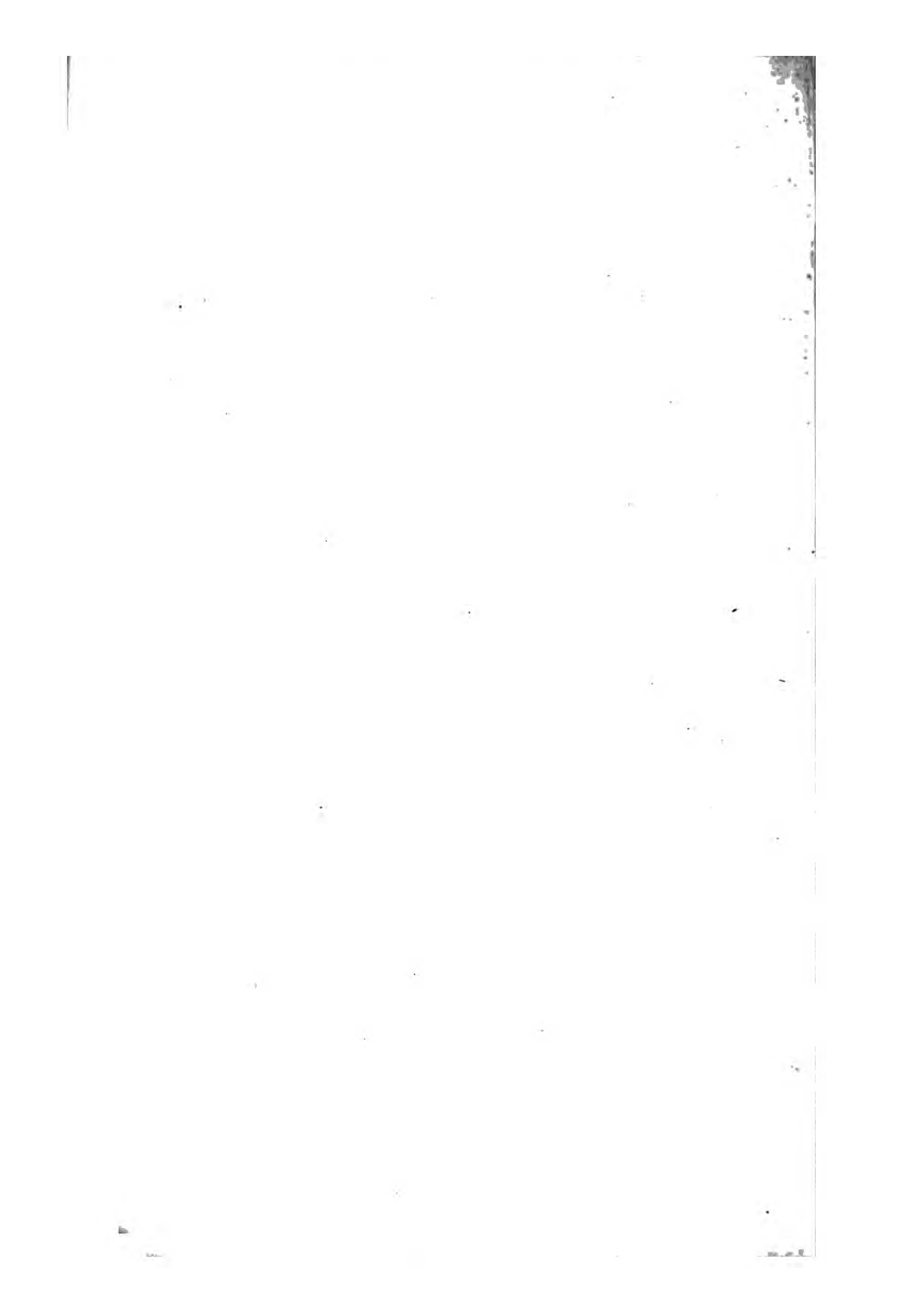
Tag af din Thoras Haand en frodig Krands!
 En Krands af Norges stolte Graner slynge
 Sig om dit brede Kampesværd; den vidne:
 Du var en nordist og en fielden Helt;
 En Blomst, som qvaltes af en Winterfrost.
 Engang vil Nordens Saga koldt fortælle,
 Naar Tidens Haand har slettet Farven ud,
 Og kun Bedriftens Omrids staaer tilbage:
 Han var en ond, en grusom Afgudsdyrker!
 Med Gysen vil man nævne da dit Navn.
 Jeg gys'er ikke; thi jeg kiendte Dig.
 De bedste Kræfter og en mægtig Mand
 Blev Offret for sin Tids Bildfarelser.

Saa sov da vel, Du store Hafon Jarl!
Tusind god Nat! Gist glæde Seiersfader
Din Kæmpesjæl! — Nu gaaer jeg bort og luffer.
Dg naar man atter aabner denne Dør,
Da bringe Thoras Svende hendes Liig,
Dg sætte det ved hendes Hafons Side.

71722417

Rönneborgs.
 Lindlarisfjell
 Garmik i Fankrig.
 Robinsan i Gylant.
 Lannarifjell
 St. Hansaften
 Sybille Lemylid.
 Fondenkjald
 Sönnendrikkar.
 Liskarar.
 Aladdin.
 Den lille Skøjtes.
 Jonnyet Allie.

Moadant Guder.
 Helge.
 Mairindis-Saga
 Ornaroddifaga.

Flakou Jarl.
 Palmake.
 Hagbath & Pigne.
 Vandrindis Saga.

No.
 Tre Aprii Lais.
 The critic, the insect.
 The dangerous silence.

